

นับครั้งที่หนึ่ง

เสียงน้ำตกกระทบพื้นกระเบื้องชั้นดีเคล้าคลอไปกับเสียงเพลงไพเราะ อุณหภูมิที่ปรับอยู่ในระดับอุ่นถึงร้อนของน้ำทำให้กระจกใสขึ้นฝ้า ทว่ากลับไม่สามารถดับงเวียนกายวาระเยียดของคนที่ยืนอยู่ได้ฝักบัวอันใหญ่ได้ สายน้ำลามเลียร่างขาวเกาะพรารับความสว่าง กลิ่นสบู่ผสมผสานไปกับกลิ่นกายอันเป็นเอกลักษณ์ลอยฟุ้งไปทั่วบริเวณ มือขาวลากไล่ไปตามท่อนแขน ลำคอเปล่าเปลือย ลำตัวบาง จนถึงขาเรียวยาว ฎไถอย่างพิถีพิถันและอ้อยอิ่ง เมื่อสนใจแล้วจึงปิดก๊อกน้ำ เท้าเปลือยย่ำไปบนพื้นเปียก หยิบชุดคลุมอาบน้ำที่แขวนไว้มาสวม

เสียงเพลงสากลที่เปิดไว้อย่างคงดังไปทั่วห้องขณะเจ้าของห้องเดินทะลุมายังห้องแต่งตัว แล้วนั่งลงที่โต๊ะเครื่องแป้ง กระจกใสสะท้อนภาพเจ้าของดวงหน้างามได้รูปซึ่งกำลังใช้สำลีชุบโทนเนอร์เช็ดใบหน้าเรียบเนียน ดวงตาสีน้ำตาลจืดจางตัวเองผ่านกระจกบาน

ใหญ่พร้อมกับหยิบครีมขึ้นมาทาบำรุงใบหน้าอย่างละเมียดละไมไป
ทีละชั้นตอน

เพื่อง!

“Shit!”

เสียงสบถคำหยาบดังขึ้นเมื่ออยู่ๆ มือที่กำลังจะเอื้อมไปหยิบ
ขวดครีมดันปิดไปโดนขวดน้ำหอมซึ่งตั้งอยู่มุมโต๊ะหล่นแตกจนเกิด
เสียงดังไปทั่วห้อง เศษแก้วกระจัดกระจายพร้อมกับน้ำหอมราคา
แพงที่เจี๊ยบเต็มพื้น

คนตัวขาวถอนหายใจ ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วย่อตัวลง
เพื่อเก็บซากความซุ่มซ่ามของตัวเอง ทว่าเพียงแค่ปลายนิ้วสัมผัส
กับเศษแก้วที่อยู่ใกล้มือที่สุด ใบหน้าสวยก็เหยเกเพราะความเจ็บ
แปลบที่แล่นลากขึ้นมายังสมองอย่างรวดเร็ว

“อีก!”

“นับเก้า” เสียงเรียกของคนเป็นแม่ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังหัน
ผกอยู่หันไปมอง ร่างสูงถึงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรมองแม่ตัวเอง
ที่พุ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับจับนิ้วมือข้างที่เขาเพิ่งจะโดน
มีดบาดไปคู่ด้วยสายตาเป็นห่วง

“เหม่ออะไรเนี่ยเรา ระวังๆ หน่อยสิ” คุณแม่คนสวยบ่น
ลูกชาย ก่อนจะบอกให้เขาออกไปทำแผล

น่าน้ำมองตามหลังลูกชายคนโตด้วยสายตาประหลาดใจ
วันนี้ลูกชายของเขาอาสาเข้ามาช่วยเขาทำอาหารในวันหยุดเหมือน
อย่างทุกวัน แต่ที่ไม่ปกติคือเจ้าตัวเหม่ออะไรก็ไม่รู้จนทำมีดบาดนิ้ว
ตัวเอง ทั้งๆ ที่เขาสอนไปแล้วว่าเวลาหั่นอะไรก็ตามให้ถือนิ้วเข้า

ประเทศไทย

ท้องฟ้าถูกพาดผ่านด้วยแสงสีส้มจาง ๆ พร้อมกับพระอาทิตย์ดวงใหญ่กำลังจะเคลื่อนหายไป ดวงตาคู่สวยยืนจ้องมองภาพผู้คนที่เดินกันขวักไขว่ไปมาภายในสนามบินผ่านแว่นตาสีซาราคาแพง เสื้อโค้ตสีดำที่สวมมาถูกถอดและวางพาดไว้บนรถเข็นซึ่งมีกระเป๋าเดินทางวางอยู่

โทรศัพท์เครื่องบางถูกหยิบออกมาจากกระเป๋าสะพายใบสวย นิ้วชี้ที่แปะพลาสติกเคลือบและหน้าจอสีเหลี่ยมไม่มาด้วยความยากลำบากเล็กน้อย เมื่อพบข้อมูลที่ต้องการริมฝีปากสีหวานก็เริ่มเข้าหากันเป็นเส้นตรง ใบหน้านิ่งเฉยและราบเรียบ จนกระทั่งคนตัวเล็กมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้านหลังใหญ่

วันรู้สึกประหม่าเล็กน้อยยามจับจ้องบ้านหลังใหญ่ที่เปิดไฟสว่างทั่วทั้งบริเวณ ท้องฟ้าด้านนอกเริ่มถูกปกคลุมด้วยสีเทาหะมิมเมื่อนาฬิกาบอกเวลาเกือบ ๆ จะหนึ่งทุ่มแล้ว โอเมก้าตัวน้อยกำที่ลากกระเป๋าเดินทางเอาไว้แน่น มือขาขึ้นเหงื่อขณะเดินเข้ามาในบ้านหรูหลังหนึ่ง

กระเป๋าเดินทางใบสวยถูกลากผ่านพื้นประตูเข้ามาหยุดอยู่ภายในบ้านแสนกว้างขวาง รอบ ๆ บ้านเงียบเชียบราวกับไม่มีคนอยู่ ทว่าภายในบ้านกลับสว่างโร่เพราะแสงไฟที่เปิดเอาไว้ วินสกวาดตามองไปรอบ ๆ บ้านก่อนจะถอนหายใจออกมาเบา ๆ ที่จริงวันนี้ไม่ใช่วันที่เขาควรจะมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ แต่เพราะไฟลต์บินเลื่อนเข้ามาจึงทำให้เขามาที่นี่เร็วกว่ากำหนด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การมาของเขาไร้การต้อนรับใด ๆ

บ้านรัตนบดินทร์กิจใหญ่โตโอ้อ่าทว่ากลับเงียบเชียบจน

นากลัว

ในขณะที่โอเมก้าตัวขาวยีนนิ่งและหีบโทรศัพท์ออกมาเพื่อหาข้อมูลติดต่อเจ้าของบ้านที่พ่อเคยส่งไว้ในห้องแชตก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ลูกชายคนโตของเจ้าของบ้านเดินทอดน่องลงมาจากชั้นสอง

อัลฟาตัวโตที่ไม่สบายจนทำให้ไม่ได้ออกไปกินข้าวเย็นกับพ่อแม่และน้อง ๆ ขมวดคิ้วเข้าหากันแน่นเมื่อเห็นคนที่ไม่คุ้นตามายืนอยู่กลางบ้าน

“คุณมาหาใคร”

เสียงทุ้มนิ่งทว่าแหบพร่าของนั้บเก๊าผู้เป็นบุตรชายคนโตของเจ้าของบ้านรตนบดินทร์กิจดังขึ้นทันทีที่เจ้าตัวเดินลงมาจากบันไดชั้นสุดท้าย ทำให้คนที่กำลังยืนจ้องโทรศัพท์อย่างใช้สมาธิอยู่หลุดสะอุ้งจนแทบจะปล่อยโทรศัพท์ในมือทิ้ง วินสละสายตาจากหน้าจอสีเหลี่ยมแล้วเงยหน้าขึ้นสบสายตากับผู้มาใหม่ ก่อนที่ความเงิบจะเข้ามาปกคลุมทันทีที่คนทั้งคู่ประสานสายตากัน

ดวงหน้าสวยที่ได้เห็นทำให้นั้บเก๊าไม่อาจจะสายตาไปไหน ไม่ต่างจากวินสที่จับจ้องอยู่ที่ใบหน้าคร่ำมคมไม่วางตา ความเงิบเข้าปกคลุมรอบกาย ทุกอย่างเหมือนหยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว ก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายสั่นระรัวอย่างบ้าคลั่ง จนกระทั่งรู้ตัวอีกทีก็ตอนที่กลิ่นฟีโรโมนคลุกเคล้าเข้าหากันอย่างเข้มข้น

“อีก”

วินสเฝ้ามปากแน่นเมื่อร่างกายถูกลากผ่านด้วยความร้อนระอุ คนตัวเล็กสั่นระริก กรอบหน้างามผุดเม็ดเหงื่อประปราย ส่วนนั้บเก๊าก็ขมวดคิ้วแน่นในยามที่ได้กลิ่นหอมฉุนพุ่งเข้ามาตีจมูกจน

ร่างกายเครียดเกร็ง อารมณ์ลากไหลปั่นป่วนไม่มั่นคง สติพร่าเบลอล
ขณะที่สัญญาตญาณตะโกนสั่งให้เขากระโจนเข้าหาคนตรงหน้า

อารมณ์กำหนดที่เกิดจากการถูกฟีโรโมนหอมหวานเข้ามา
กระตุ้นทำให้อัลฟาตัวใหญ่ขบกรามแน่น ร่างกายสูงร้อนผะผ่าวขณะ
ยีนมองโอเมก้าตัวเล็กที่กำลังตัวสั่นเต็ม ร่างกายเปลอชยับเข้าหา
ราวกับต้องมนตร์สะกด และขยับเข้าใกล้มากยิ่งขึ้นเมื่อกลิ่นหอม
หวานจากกายโอเมก้าคนสวยเข้มข้นขึ้น

“อีก...ช่วย...ช่วยที” วินัสตัวสั่นเสียงสั่น ดวงตาคู้งามเคลือบ
คลอไปด้วยหยาดน้ำใส ความร้อนรุ่มแผ่ซ่านไปทั้งร่างกาย ความ
ต้องการมากมายพวยพุ่งจนตาพร่าเบลอล

นับเท้าราวกับตกอยู่ในห้วงภวังค์แสนหวาน ตรงหน้าเขาคือ
โอเมก้าตัวหอมที่แสนยั่วเย้า สัญชาตญาณความเป็นอัลฟาถูกปลุก
จนไฟราคะไหมกระพือรุนแรงขณะที่ความยับยั้งชั่งใจลดถอยลง

“อ้อ...!” เสียงหวานดังผะแผ่วในยามที่ฝ่ามือร้อนแตะต้อง
บริเวณแก้มเนียนใส วินัสยกมือขึ้นจับท่อนแขนของอัลฟาที่ไม่รู้จัก
เอาไว้แน่น แล้วซ้อนดวงตาฉ่ำปรือมองคนตัวสูงกว่าด้วยสายตา
ร้องขอ

และเพียงแค่วิวสัณผัสเนื้อผิวของกันและกันความร้อน
ที่มีอยู่ก็ปะทุขึ้นมาเป็นทบทวี ฟีโรโมนแผ่ซ่านเข้มข้น กลิ่นหอมตลบ
อบอวลไปทั่วบริเวณ

ในจังหวะที่สติถูกกลิ่นฟีโรโมนเข้าควบคุม สัญชาตญาณดิบ
ร่ำร้องหาสัมผัสแสนลึกลับซึ่ง นับเท่าที่ยืนจ้องใบหน้าสวยขึ้นเหงื่อของ
โอเมก้าตัวเล็กขบกรามแน่นจนเห็นสันนูน ใบหน้าคร่ำครึมค่อยๆ
โน้มเข้าหากลิ้นปากสีหวานที่กำลังถูกขบเม้มด้วยความต้องการอัน

มากล้น มือหนาลากไส้ลงต่ำหมายสัมผัสลำคอซึ่งเป็นจุดอ่อนไหว
ของโอเมก้า ทว่าเสียงสัญญาณเตือนจากปลอกคอราคาแพงที่วินัส
สวมอยู่ก็ดังขึ้นเสียก่อน

!

พีบ!

กายขาวที่กำลังสั่นระริกไม่มั่นคงเพราะแรงอารมณ์ถูกผลัก
ออกจากอ้อมกอดจนทรุดตัวลงนั่งกับพื้น ความร้อนรุ่มเพิ่มมากขึ้น
เมื่อไม่ถูกบรรเทา นับเก้ากัณฑ์มองร่างเล็กที่สั่นระริก ขณะที่
ปลอกคอยังส่งเสียงร้องเตือนไม่หยุด ทำให้อัลฟาตัวสูงได้สติกลับ
มาแม้ว่าจะเพียงน้อยนิดก็ตามที

อัลฟาผู้สูงเกือบร้อยเก้าสิบเดินตรงดิ่งกลับขึ้นไปยังห้องนอน
ของตัวเองด้วยความรีบเร่ง ลื่นซัดหัวเตียงถูกกระซางเปิดด้วยความ
รุนแรงและรีบร้อนเมื่อความร้อนลากไส้จนร่างกายเครียดเกร็งและ
ปวดหนึบ

ปีก!

แผงยาระงับรัดถูกหยิบออกมาจากลิ้นชัก มือสั้นๆ แกะเม็ด
ยาออกมาสามเม็ดแล้วเคี้ยว จากนั้นก็กลืนลงคอเพื่อระงับความ
ต้องการที่กำลังปะทุร้อนของตัวเอง ทว่ากลิ่นหอมเย้ายวนที่ติดอยู่
ตรงปลายจมูกกลับไม่จางลงเลยแม้แต่น้อย ฉะนั้นยาระงับอีกสอง
เม็ดจึงถูกแกะแล้วเคี้ยวกลืนลงไปอีกรอบ

แผงยาที่แม่ซื้อให้ไว้คู่กันอีกแผงถูกหยิบออกมาจากลิ้นชัก มือ
หนากำมันเอาไว้นั่นก่อนจะหมุนตัวเดินออกมาจากห้องนอน สาว
เท้าเดินลงบันไดมาด้วยความรีบเร่ง ก่อนจะเห็นร่างเล็กที่ยังคงทรุด
นั่งตัวสั่นอยู่บนพื้น กลิ่นหอมหวานยังคงลอยฟุ้งอบอวลจนอารมณ์

จนดวงตาสีนิลเข้มขึ้นอีกครั้ง

ให้ตาย

“กิน” แผงยาถูกยื่นมาตรงหน้าของวินส์พร้อมกับคำสั่งของ อัลฟาตัวสูงที่เพิ่งจะผละหังออกไป โอเมก้าตัวขาวที่ตัวสั้นไหว สายหน้าไปมาเมื่อต้องการสิ่งช่วยบรรเทาที่ไม่ใช่ยา ร่างกายน่าอาย ของโอเมก้าเรียกหาอะไรที่มากกว่านั้น

“อีก ร้อน ช่วย...ช่วยที”

นับแก้ได้แต่ยีนนิ่ง จิตได้ลำนึกตะโกนก้องให้เขาพุ่งเข้าหาคน ตรงหน้าแล้วโรมรันตีตราตามสัญชาตญาณที่พระเจ้าสรรค์สร้าง

“อื้อ!” เสียงหวีดร้องของโอเมก้าตัวน้อยดังขึ้นในยามที่ถูก อัลฟาตัวสูงจุดให้ลุกขึ้นยืน แรงมหาศาลดันร่างของวินส์ไปชิดกับ ผนังบ้าน ร่างบางถูกตรึงด้วยท่อนขาและแขนแข็งแรงจนไม่สามารถ ขยับเขยื้อนได้

นับแก้จ้องตาคนตัวเล็กนึ่ง อารมณ์ที่มีเริ่มทุเลาลงจากยา ระวังบริตหักเม็ดที่กินเข้าไป แต่ถ้าเขายังคงได้กลิ่นหอมเข้มข้นจาก โอเมก้าคนนี้ไม่หยุด ยาระงับหมดทั้งแผงหรือตัวยาที่แรงกว่านี้ ก็ คงจะรั้งอารมณ์เขาไว้ไม่อยู่

“อ้าปาก”

“อื้อ” ยาที่เพิ่งแกะออกมาจากแผงถูกยัดเข้าไปในปากของ วินส์อย่างหยาบโลน ความขมจากเม็ดยาพาให้คนตัวเล็กน้ำตา เอ่อคลอ

“อย่าคาย!” นับแก้ร้องสั่งเสียงดุดันขณะที่มือก็พยายามแกะ ยาอีกสองเม็ดมายัดใส่ปากวินส์อีกรอบ

“อีก แค็ก” โอเมก้าตัวขาวหน้าดำหน้าแดงจากการสำลัก ก่อน

จะถูกปิดปากไม่ให้คายยาขมปีทั้ง

“กลืน กลืนลงไป”

“อีก”

สุดท้ายยาสามเม็ดก็ถูกเคี้ยวและกลืนลงไปยังอย่างจำยอม น้ำใสไหลออกมาจากทางตาในตอนที่ยืนใช้น้ำลายที่มีอยู่น้อยนิดกลืนยำนั่นลงไป ความขมลากไหลแผ่ซ่านไปทั่วทั้งลำคอ ก่อนที่เขาจะถูกปล่อยให้เป็นอิสระ

คนตัวเล็กทรุดตัวลงนั่งบนพื้นอย่างหมดแรง หอบหายใจ หน้าดำหน้าแดง น้ำตาคลอมองร่างสูงของอัลฟาตัวใหญ่ที่ถอยห่างออกไปด้วยสายตาอ่อนแสง

ยาที่นับเก้ากินและให้อิเมก้าตัวเล็กกินด้วยเป็นยาตัวที่แรง ซึ่งสามารถระงับอาการรัดหรือฮึดได้ชะงัด แต่เมื่อก็เขารู้ดีว่าตัวเองรัดแรงจนยาแทบจะเอาไม่อยู่ ขณะเดียวกันอิเมก้าตรงหน้าก็ฮึดรุนแรงจนต้องใช้ยาถึงสามเม็ดด้วยกัน

ถ้าปลอกคอนั้นไม่ส่งเสียงร้องเตือนขึ้นมาเสียก่อนทุกอย่างคงไม่จบแบบนี้

นับเก้ายืนมองอิเมก้าตัวเล็กที่นั่งนิ่งอยู่อีกสองสามนาทีถึงรู้สึกได้ว่ากลิ่นฟีโรโมนหอมหวานเริ่มจางลง คนตัวสูงถอนหายใจออกมาก่อนจะหันหลังเดินเข้าไปในห้องรับแขก หยิบโทรศัพท์บ้านขึ้นมาต่อสายหาผู้เป็นแม่ที่ออกไปกินข้าวข้างนอก

“แม่ครับ”

[...]

“ช่วยกลับมาที่บ้านตอนนี้เลยได้ไหมครับ”

[...]

“บอกนักรบกับน้ำในลัทธิขณิกนาระงับรัตมาด้วยนะครับ” กันไว้ดีกว่าแก้คือคำที่ลอยเข้ามาในหัวของนับเก้าก่อนที่จะพูดออกไป เขาวางสายหลังจากที่บอกแม่ซึ่งกำลังจะชักไข่ไล่เลี้ยงว่าให้มาดูแล

นับครั้งที่สอง

สองสัปดาห์ก่อนหน้านี้

“อีกประมาณสองอาทิตย์บ้านเราจะมีสมาชิกใหม่เข้ามานะทุกคน”

ระหว่างที่กินข้าวเย็นกับภรรยาและลูกๆ อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา **เก๊าท์พ** ก็เริ่มเปิดประเด็นถึงเรื่องที่บ้านรัตนบดินทร์กิจจะมีสมาชิกเข้ามาเพิ่มอีกหนึ่งคน

“สมาชิกใหม่? ใครเหรอครับป้า” เป็นน้ำไนล์อัลฟาชายแฝดผู้น้องที่ละสายตาจากงานข้าวแล้วหันมามองหน้าพ่อด้วยแววตาฉงน ไม่ต่างจากนับเก๊าท์กับนกรบที่หันมามองหน้าเก๊าท์พเช่นเดียวกัน

“เป็นลูกชายของเพื่อนพ่อนะ ลูกคงจำลุงเวย์กันได้”

เวย์ วินันทรินทร์ คือนักธุรกิจอัลฟาผู้เป็นทั้งคู่ค้าและเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งคนของเก๊าท์พ พวกเขาสนิทกันตอนที่เก๊าท์พไปเรียนต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศ แล้วก็กลายเป็นคู่ค้าทางธุรกิจกันมา

จนถึงทุกวันนี้ เวย์เป็นอัลฟ่าสัญชาติไทยโดยกำเนิด แต่ครอบครัวย้ายไปตั้งหลักปักฐานที่นิวยอร์กตั้งแต่มันอายุสิบสอง เจ้าตัวเคยกลับมาอยู่ไทยในช่วงหนึ่งและมีครอบครัวที่นี่ ก่อนที่จะย้ายกลับไปอยู่ที่อเมริกาถาวรตอนลูกชายอายุแปดปี

“แล้วยังไงครับป้า?” นับเก้าเล็กคิ้วถามพ่อ

“ลูกของลุงเวย์จะย้ายกลับมาอยู่ที่ไทยหลังจากที่เรียนจบไฮสกูล น้องไม่มีญาติที่นี่ ลุงเวย์ก็เลยขอให้วินัสมาอยู่ที่บ้านของเรา ก่อน” แก้วท้ออธิบายในเรื่องที่ตนเพิ่งจะคุยโทรศัพท์ทางไกลกับเพื่อนสนิทไปเมื่อวันก่อน โดยมีน่านน้ำเป็นผู้รับฟังทุกอย่างด้วยกัน และพวกเขาเองก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรหากลูกชายของเวย์จะมาเป็นสมาชิกใหม่ของบ้านรัตนบดินทร์กิจ ออกจะยินดีมากด้วยซ้ำ

“แล้วทำไมเขาต้องมาอยู่ที่บ้านเราก่อนด้วยล่ะครับ” คราวนี้เป็นนกรบที่ถามบ้างแม้ว่าปากจะยังเคี้ยวข้าวไม่หมดก็ตาม

“ก็อย่างที่ป้าบอกครับ ว่าวินัสไม่มีญาติที่ไทยเลย ลุงเวย์เป็นห่วงลูกมากก็เลยอยากให้มาอยู่ที่บ้านเราไปก่อน จนกว่าวินัสจะปรับตัวกับที่นี่ได้” น่านน้ำอธิบาย ทางนั้นบอกข้อมูลมาว่าวินัสเป็นเด็กชายที่มีสัญชาติไทยโดยกำเนิด เพราะพ่อเป็นคนไทยแท้ๆ ส่วนแม่ก็เป็นคนไทยที่มีเชื้ออเมริกันนิดหน่อย วินัสเรียนภาษาไทยควบคู่กับเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็ก ทำให้เด็กคนนั้นสามารถพูดไทยได้คล่องแม้ว่าจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศเกือบสิบปี

“เขาเป็นอัลฟ่าก็คงไม่น่าเป็นห่วงมากหรอกมั้งครับ” นับเก้าเอ่ยขึ้น ในภาพจำของเขา ลุงเวย์คืออัลฟ่าผู้นำเกรงขาม มีท่าทางที่สุ่มนุ่มลึกและน่านับถือ เขาไม่เคยเจอลูกชายของลุงเวย์ แต่คิดว่าลูกชายของลุงก็คงจะเหมือนลุงนั่นแหละ

“ไม่ใช่ครับ วินัสไม่ใช่อัลฟาหรอก”

“...”

“น้องเป็นโอเมก้า อายุเท่ากับนักรบกับน้ำไนล์” น่านน้ำบอก
ลูกชายก่อนที่ทุกอย่างจะตกอยู่ในความเงียบ นักรบกับน้ำไนล์หัน
หน้ามองกัน ส่วนนับแก้ก็นิ่งไปชั่วขณะ

“มีอะไรหรือเปล่า นับแก้” แก้วทักถามลูกชายคนโตที่ตอนนี้
นั่งหน้ายุ่งเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่

“เปล่าครับ”

“...”

“ผมแค่คิดว่าบ้านเราคงจะวุ่นวายน่าดูถ้ามีคนอื่นเข้ามาอยู่
ด้วย” สิ้นคำพูดของลูกชายน่านน้ำกับแก้วทักหันมามองหน้ากัน
ด้วยสีหน้าที่ลำบากใจพอสมควร

เนื่องจากนับแก้คืออัลฟาที่อยู่กับครอบครัวเป็นอีกแบบหนึ่ง
อยู่กับคนที่สนิทเป็นอีกแบบหนึ่ง และเวลาอยู่ข้างนอกหรือกับคนที่
ไม่สนิทก็เป็นอีกแบบหนึ่ง

ภาพลักษณ์ของนับแก้เวลาอยู่ต่อหน้าสื่อหรืออยู่ข้างนอกคือ
อัลฟาผู้เป็นทายาทคนโตของรัตนบดินทร์กิจ ทั้งเก่งกล้า ดุดี สุขุม
และเย็นชา ทว่าเวลาอยู่ในบ้านกลับเป็นอัลฟาตัวโตที่ใส่ใจทุกคน
เป็นลูกชายที่ยังซื่ออ่อนของป้ากับแม่ เป็นพี่ชายที่น่ารักของน้องๆ

มุมบางมุมของนับแก้มีแค่คนในครอบครัวเท่านั้นที่ได้เห็น
ได้สัมผัส และนั่นก็คงจะเป็นเหตุผลที่เขาไม่ค่อยจะชอบใจเท่าไร
นักหากจะมีคนอื่นที่ไม่รู้จักมักคุ้นมาอยู่ภายใต้ชายคาเดียวกัน

เขาไม่ชอบความวุ่นวายและไม่ชอบอยู่กับคนที่ไม่รู้จัก

น่านน้ำนั่งมองหน้าแขกผู้มาเยือนและเป็นสมาชิกใหม่ของบ้านสลับกับลูกชายคนโต ก่อนจะถอนหายใจออกมาเมื่อได้รับรู้ว่า ก่อนหน้าที่พวกเขาจะกลับมาที่บ้านเกิดอะไรขึ้น คนที่อยู่ในห้องรับแขกของบ้านต่างนั่งหน้าเครียด โดยเฉพาะเจ้าทัพผู้เป็นประมุขของบ้าน ที่ขมวดคิ้วเข้าหากันจนใบหน้าคร่ำครมดูดันน่ากลัวไม่ต่างกับกับนับเก้า ส่วนนักรบกับน้ำไนล์ถูกป้าบอกให้ขึ้นไปบนห้องแล้วเรียบร้อย

“วินัสโอเคใช่ไหมครับ” น่านน้ำหันหน้ามาถามโอเมก้าตัวเล็กข้างตัวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน มองคนตัวขาวที่มีสภาพไม่จิตและสีหน้าไม่สู้ดีด้วยแวตอาอ่อนโยน

“คะ...ครับ ผมไม่เป็นไร” คนที่ยังหัวใจเต้นระรัวอยู่เอ่ยตอบผู้ใหญ่ตรงหน้า แม้ว่าวินัสจะตกใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่บ้าง แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกกลัวอะไรมากมายขนาดนั้น ต้องขอขอบคุณยาระงับฮิตตามเม็ดแสนขมบีที่ได้อกินเข้าไป เพราะมันทำให้เขาหายฮิตแบบชะงัดและรวดเร็วทันใจกว่าที่คิดเอาไว้

“อาต้องขอโทษด้วยนะวินัสที่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น” เจ้าทัพหันมากล่าวขอโทษลูกชายเพื่อนที่ทำให้มาเจอกับสถานการณ์น่าตื่นตกใจตั้งแต่วันแรกที่มาถึง

“ไม่เป็นไรครับ มันเป็นเหตุสุดวิสัย ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นหรอกครับ” โอเมก้าตัวเล็กบอกก่อนจะหลุบตาลงต่ำเมื่อเห็นว่าสายตาเขียวคมของอัลฟาตัวสูงที่นั่งอยู่บนโซฟาอีกตัววัดมอมมา ความร้อนแล่นวูบวาบไปทั่วทั้งพวงแก้มสวยเมื่อรู้สึกได้ว่าสายตาคมคู่นั้นกำลังจ้องมองกันอยู่

“งั้นเราแยกย้ายกันดีไหมครับ วินัสจะได้ขึ้นไปพักผ่อนด้วย”

น่านน้ำเสนอก่อนที่เก๊าท์จะพยักหน้าบ่งบอกว่าเห็นด้วย

“พัก่อนให้สบายนะวินัส ทำตัวตามสบาย ไม่ต้องเกรงใจ บ้านรัตนบดินทร์ก็ยินดีต้อนรับนะ” เก๊าท์พ่อยกับเด็กน้อย

“ขอบคุณครับ” วินัสยกมือขึ้นไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองด้วยท่าทาง นอบน้อม

“วินัสไปครับ เดี่ยวอาพาขึ้นไปบนห้อง” น่านน้ำเรียกโอมเก๊า ตัวเล็กพร้อมกับส่งยิ้มให้ด้วยความรู้สึกเอ็นดู

คล้อยหลังโอมเก๊าทั้งสองคน เก๊าท์ก็หันหน้ามามองลูกชาย คนโตที่ยังคงนั่งนิ่งไม่พูดไม่จา เขามีอะไรอยากจะพูดกับลูกชายแต่ ก็ไม่พูด นอกเสียจากถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“ป้ามีอะไรหรือเปล่าครับ” นับเก๊าถาม ส่วนผู้เป็นพ่อส่ายหน้า เป็นคำตอบ

“...”

“ถ้าไม่มีอะไรผมขอตัวนะครับ” นับเก๊าเอ่ยเสียงนึ่งก่อนจะลุก ขึ้นแล้วเดินออกจากห้องรับแขกไป เก๊าท์มองตามหลังลูกชาย คนโตแล้วนั่งคิดอะไรบางอย่าง

ประตูห้องนอนสีชาวมุกถูกปิดลงพร้อมกับเจ้าของห้องที่ทิ้ง แผ่นหลังพึงประตู เหยื่อเมล็ดเล็กผุดขึ้นมาบนใบหน้าขณะที่ก้นเนื้อ ในอกข้างซ้ายก็ยังคงสั่นระรัวไม่หาย นับเก๊าขมวดคิ้วยุ่งเมื่อจู่โจมยังคงมีกลิ่นหอมจาง ๆ ติดอยู่ตามตัว รวมไปถึงเสื้อผ้าที่เขาสวมอยู่ใน ตอนนี้ด้วย อัลฟาตัวสูงถอนหายใจ ยึดตัวขึ้นเพื่อถอดเสื้อที่สวมอยู่ ออกจากตัว จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้องน้ำ

เหมือนที่คิดไว้ไม่มีผิด ว่าเรื่องมันต้องวุ่นวาย...

“วินัสโอเคไหม” แก้วทัพนั่งอยู่บนโซฟาเอ่ยมกรรยา
ที่เพิ่งจะเดินกลับเข้ามาในห้องนอนด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“ยังดูตื่น ๆ อยู่บ้างครับ นี่คงจะเป็นการฮึดแล้วเจออัลฟาร์ท
ครั้งแรก” นานน้ำบอเพราะจับสังเกตได้ว่าวินัสยังคงมีท่าทีตื่นกลัว
อยู่

“ต่อจากนี้วินัสคงไม่กล้าเข้าใกล้นับแก้วอีก คิดว่าทั้งคู่จะโอเค
ไหม” แก้วทัพนามกรรยาตัวน้อย มองน้องที่เดินมาหึ่งตัวลงนั่งข้าง
กัน

“ไม่ต้องเครียดเรื่องนั้นหรอกครับ นานคิดว่าพวกเขาจะปรับ
ตัวกันได้”

“พี่กลัวเขาไม่ชอบหน้ากันนี่สิ โดยเฉพาะลูกเราที่เหมือนจะ
ตั้งแง่กับเขาไปแล้ว”

“ไม่หรอกมั้งครับ นับแก้วไม่ใช่คนไร้เหตุผลพี่ก็รู้” ลูกชายที่พวก
เขาเลี้ยงมาเองกับมือทำไมจะไม่รู้ว่านิสัยใจคอเป็นอย่างไร

“ก็จริง แต่ก็แปลกนะ” แก้วทัพบเปรย

“พี่ก็คิดเหมือนนานใช้ไหม” นานน้ำมองตาสามี

“อ้อ เรื่องคู่แ่งโชคชะตาในยุคนี้อาจจะมองว่าเป็นเรื่องเพ้อ
ฝัน แต่มันก็อาจจะจริง ๆ” แก้วทัพบอก

“งั้นเราคงต้องดูกันต่อไปนะครับ” นานน้ำยิ้มรับขณะที่ทวน
คิดไปถึงวินัสที่ยังคงมีกลิ่นลูกชายของเธอติดอยู่ตามเสื้อผ้า และเขา
ก็รู้สึกว่ามันช่างเป็นกลิ่นที่เข้ากันมากเหลือเกิน

**หลังจากที่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยวินัสก็มา
นั่งอยู่บนเตียงภายในห้องแสงกว้างขวางที่ถูกจัดไว้ให้เป็นห้องของ**

เขา ดวงตาถูกแก้วใสกวาดมองไปทั่วห้องที่ดีไซน์สวยหรูพานำให้คิดถึงห้องนอนเดิมที่จากมา ริมฝีปากสีสวยขยับยิ้มจางๆ ก่อนที่หยาดน้ำใสจะไหลมาเคลือบคลอดวงตาคู่สวยเมื่ออยู่ๆ ก็คิดถึงบ้านของตัวเองที่วันนี้มันไม่ใช่บ้านของเขาอีกแล้ว

โอเมก้าตัวขาวที่คิดว่าตัวเองอาจจะโหมซิกสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่หยาดน้ำตาไม่ให้ไหล ก่อนจะถูกขึ้นจากเตียงนุ่มแล้วเดินไปหยิบของสำคัญที่เขาเอามาจากบ้านที่นิวยอร์ก

กรอบรูปสีขาวสะอาดเวลาตั้งไว้ข้างเตียงแล้วเข้ากันแบบพอดีบพอดกับสีห้อง วินสมอกรูปภาพครอบครัวที่ถ่ายในวันที่มีเขา พ่อและแม่อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา วันเวลา ความสุข รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะเหมือนหยุดนิ่งอยู่ในภาพภาพนี้ ภาพที่เห็นเมื่อไหร่ เขาก็ยิ้มออกมาได้ทุกครั้ง

เขาในวันนั้นอายุเก้าปีและมีความสุขมาก มากจนไม่คิดว่าอีกสามปีต่อมาโรคภัยจะพรากแม่จากไป ไม่เคยคิดว่าพระเจ้าจะให้เขาฉลองวันเกิดอายุสิบสองปีด้วยการไม่มีแม่มาถือเค้กให้เป่า

ไม่มีแม่...และไม่มีแม่อีกตลอดกาล

ครอบครัวแสนสุขเหลือเพียงแค่เขากับแอดด์ เราใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันและผ่านเรื่องราวเสียใจมาด้วยกันสองคน หลายปีนับจากที่แม่จากไปเขากับแอดด์ก็เริ่มปรับตัวได้และมีความสุขกับครอบครัวของเราอีกครั้ง ความสุขของเขาขึ้นอยู่กัแอดด์ ส่วนความสุขของแอดด์ก็คือลูกชายคนเดียวอย่างเขา ก่อนที่เขาตอนอายุสิบเจ็ดจะได้พบกับความจริงที่ว่า...ความสุขของแอดด์มันไม่ได้ขึ้นอยู่กัเขาอีกต่อไปแล้ว

แต่ไปขึ้นอยู่กัโอเมก้าคนสวยอย่างน่าเมย์ เจ้าของร้านดอกไม้ที่แอดด์ชอบไปซื้อมาใส่แจกันที่บ้านอยู่บ่อยๆ แทน เขาไม่รู้

เลยว่าแต่ดปลูกดอกรักต้นใหม่ ไม่รู้เลยจนกระทั่งแต่ดขอน้ำเมย์
แต่งงานและพามาแนะนำให้เขาได้รู้จัก

นั่นคงเป็นเหตุผลที่หลังจากเรียนจบเกรดสิบสองวันสว่างแผน
จะกลับมาอยู่ที่ไทย เพื่อหนีจากความจริงที่ว่าแต่ดกำลังจะมี
ครอบครัวใหม่ แม้ว่าแต่ดจะพร่ำบอกเขาเสมอว่ายังไงเขาก็คือ
ครอบครัวของแต่ด แต่เขารู้ดีว่ามันไม่มีทางเป็นแบบนั้น เพราะสัก
วันน้ำเมย์ก็ต้องมีเบบี๋ สักวันครอบครัวใหม่ของแต่ดก็จะสมบูรณ์แบบ
มีพ่อ แม่ และลูก อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาอีกครั้ง

วินัสไม่ได้อยากรู้สึกแบบนี้ เขาอยากเห็นแต่ดมีความสุข แต่
มันก็ช่างยากเหลือเกิน และสุดท้ายเขาก็ห้ามความรู้สึกเสียใจของ
ตัวเองเอาไว้ไม่ได้ เขาจึงเลือกที่จะจัดการตัวเองด้วยการถอยออกมา
จากทุกอย่าง แม้ว่าแต่ดจะคัดค้านอยู่หลายครั้ง แต่เขาก็ยืนยันว่า
จะมาอยู่ที่ไทย มาใช้ชีวิต มาเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยอยู่ที่นี้
เขาอะ...ต้องเรียนรู้ที่จะเติบโตโดยที่ไม่มีแต่ดให้ได้สักที
ต้องทำได้สิ...

ในขณะที่ขยับยืมให้กำลังใจตัวเองก็เป็นจังหวะเดียวกับที่
น้ำใสหยดลงมาเปื้อนใบหน้า วินัสขยับยืมทั้งน้ำตา รู้สึกว่าหัวใจมัน
เต้นช้าและบีบรัด มันเจ็บและหนองวูบแบบอธิบายออกมาเป็น
คำพูดไม่ถูก แต่เขาเชื่อว่ายังไงสักวันเขาก็ต้องดีขึ้น สักวันเขาจะยินดี
กับแต่ดและน้ำเมย์ได้อย่างไร้ข้อกังขา

สักวันจริง ๆ นะ...

วินัสเดินออกมาจากห้องนอนในเวลาเกือบเที่ยงคืน นั่น
เพราะเขานอนไม่หลับ อาจจะเพราะไฮมซิกหรือเจ็ตแล็ก ไม่ก็ทั้งสอง

อย่างรวมกัน คนตัวขาวที่ตาบวมซ้ำจากการร้องไห้เดินทอดน่องลง
บันไดมาอย่างระมัดระวัง กวาดตามองทุกอย่างผ่านความมืดสลัว
แล้วเดินตรงดิ่งไปยังห้องที่มีแสงสว่างเล็ดลอดออกมา ก่อนจะพบ
ว่านั่นคือห้องครัว และที่หน้าต่างก็มียางสูงของใครคนหนึ่งยืนอยู่

หัวใจดวงน้อยสั่นระรัวในยามที่ร่างสูงในชุดเสื้อยืดแบบแขน
กุดหันหน้ากลับมาหา ดวงตาคมสัตรีตติกาทำให้เขาหายใจสะดุด ไม่
ต่างจากนับเก้าที่ชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นโอเมก้าตัวขาวมายืนอยู่
ตรงหน้า กลิ่นหอมจาง ๆ ลอยมาเตะจมูก แต่กลับชัดเจนอยู่ในความ
รู้สึก ยิ่งได้สบสายตากับดวงตากลมโตนั้นเขาก็ยิ่งรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ
อย่างบอกไม่ถูก

สงสัยใช่ที่เป็นอยู่จะยังไม่หายดีเท่าไร

“จะเอาอะไร” คนที่ลงมาหาอะไรกินยามดึกเพราะไม่ได้กิน
ข้าวเย็นถามขึ้นเสียงนิ่ง ในมือหน้าถือกล่องแซนด์วิชทูน่าที่แม่ทำ
แช่เย็นเอาไว้

“เอ่อ...คือ...”

“หิวเหร่อ” นับเก้าเลิกคิ้วถามคนตัวเล็ก เผลอคิดไปถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนหัวค่ำ ซึ่งเหตุการณ์นั้นนั่นแหละที่ทำให้
เขาได้กินยาระงับปวดแทนข้าวเย็น

“คะ...ครับ” วินัสพยักหน้าขึ้นลงเป็นการตอบรับ ตอนแรกก็
ไม่หิวเหร่อ แต่พอโดนถามมันก็รู้สึกหิวขึ้นมาเสียดื้อ ๆ ร่างกายของ
เขามันอาจจะเพ็งนึกได้ว่ายังไม่ได้กินอะไรเลยสักอย่างตั้งแต่มาถึง

“นั่นเอาด้วยไหม” นับเก้าชูกำลังแซนด์วิชในมือขึ้น

“รบกวนด้วยนะครับ” อัลฟ่าตัวใหญ่คิ้วกระตุกเล็กน้อย
ตาพว้าเบลอในตอนที่คนตัวเล็กขยับยิ้มจาง ๆ ให้ ความร้อนลากไล่

ไปทั่วทั้งร่างกายจนึกหงุดหงิดตัวเองอยู่เนื่อง ๆ

เป็นเหยื่ออะไรก็ไม่รู้

หลังจากที่ส่งแซนดวิชเข้าไมโครเวฟนับเก้าก็หันหน้ามาหาคนที่ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

“นังก่อนสิ รอเวฟแป๊บหนึ่ง” อัลฟาวัยยี่สิบเอ็ดปีบอกน้องวินสพยกหน้ารับอย่างว่าง่าย ก่อนจะเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตรงโต๊ะรับประทานอาหารแบบหินอ่อน

“เรื่องวันนี้ขอโทษด้วยนะ” นับเก้าพูดขึ้นขณะที่วินสกำลังรู้สึกประหม่า คนตัวเล็กขยับยิ้มจาง ๆ อีกครั้งก่อนจะเอ่ยตอบ

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ” การจะฮึดจะรัตรมั้นเป็นสิ่งที่ร่างกายควบคุมไม่ได้สักหน่อยนี่เนอะ

“ฉันทนับเก้า” อัลฟาตัวสูงเอ่ยแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ เขาไม่รู้ว่าจะแนะนำตัวทำไมเพราะอีกคนก็น่าจะรู้อยู่แล้ว แต่ก็นั่นแหละ...แนะนำไปแล้ว

“ผมวินสนะครับ” วินสขยับยิ้มอีกครั้ง รู้สึกสบายใจเมื่อได้กลิ่นกายหอมสดชื่นแผ่ออกมาจากอัลฟาที่ยืนอยู่ตรงหน้า และในตอนที่เขาซ้อนดวงตาขึ้นมองหน้าคนที่ก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่อัลฟาตัวสูงมองหน้าเขาอยู่ก่อนแล้วแบบพอดิบพอดี

เพราะแบบนั้นต่างคนถึงได้หัวใจเต้นแรงขึ้นมาอีกครั้ง ความรู้สึกบางอย่างเริ่มไหลบ่าเข้ามาหาโดยที่คนทั้งคู่ไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ

นับครั้งที่สาม

หนึ่ง

สอง

สาม

สี่

ห้า

หก

เจ็ด

แปด

“นับเก้า!”

คนที่นอนหลับอยู่บนเตียงสะดุ้งพร้อมกับเปลือกตาเปิดขึ้น
อย่างรวดเร็ว โอเมก้าตัวหอมหอบหายใจรุนแรงจากการสะดุ้งตื่น
วันสขมวดคิ้วเข้าหากัน ก่อนที่ใบหน้าवलเนียนจะหันไปมองประตู
บานเลื่อนที่เปิดออกไปก็จะเจอกับระเบียบ

คนตัวเล็กในชุดเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้นก้าวลงมาจากเตียง เดินผมเผ้ากระเซอะกระเซิงพลางขยี้ตาออกมาที่ระเบียงห้อง อุณหภูมิที่ไม่คุ้นชินทำให้วันสหมวดคิ้วเข้าหากันอีกครั้ง ก่อนจะมองลงไปยังต้นเสียงที่ปลุกเขาให้ตื่น ด้วยที่ห้องของเขาเป็นห้องที่ออกมาโดยตรงระเบียงแล้วสามารถมองเห็นสระว่ายน้ำของบ้านได้ ทำให้เขาสามารถเห็นต้นตอของเสียงได้อย่างชัดเจน

โอเมก้าตัวเล็กมองใครคนหนึ่งที่ยืนเท้าสระเวยอยู่ข้างสระว่ายน้ำ คนคนนั้นน่าจะเป็นลูกชายคนกลางของคุณอาเก่าทัพชื่อว่าอะไรนะ...นักรบ ไซ่ นักรบ และเจ้าตัวคงจะเป็นเจ้าของเสียงตะโกนเมื่อกี้แน่ๆ

ในขณะที่วินสกำลังยืนครุ่นคิดและถกเถียงกับตัวเอง เสียงน้ำในสระก็เรียกสายตาให้เขาเลื่อนกลับไปมองอีกครั้ง ก่อนจะเห็นร่างสูงของอัลฟาวัยยี่สิบเอ็ดปีโผล่ขึ้นมาจากน้ำ วินสกลืนน้ำลายลงลำคอที่อยู่ๆ ก็แห้งผากเมื่อได้เห็นเรือนกายกำยำของนับเก้าขณะเดินขึ้นมาจากสระ แสงแดดอ่อนๆ ที่กระทบเนื้อผิวซึ่งไม่ได้ขาวจัด แต่ก็ไม่ได้คล้ำอะไรขนาดนั้นทำให้อัลฟาตัวใหญ่ดูดีน่ามอง หยดน้ำที่เกาะพราวไปทั่วกายกำยำทำให้วินสพลบใจตื่นแรงอย่างบ้าคลั่ง และยักรู้สึกเหมือนจะได้กลิ่นของนับเก้าลอยมาอยู่ใกล้ตัวทั้งๆ ที่อยู่ห่างกันตั้งขนาดนี้

เขาต้องเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ

ในขณะที่รู้สึกว่ามีคนมองก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่นับเก้าซ้อนดวงตาขึ้น ก่อนจะเห็นร่างบางสมาชิกใหม่ของบ้านยืนอยู่ที่ระเบียง อัลฟาตัวโตที่เพิ่งจะว่ายน้ำเสร็จขมวดคิ้วเข้าหากันพร้อมกับหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กขึ้นมาซับหน้า ตามด้วยหยิบเสื้อคลุมสีขาว

ขึ้นมาสวมแล้วค่อยเบนสายตากลับมาหาน้องชายในไส้ที่ร้องเรียก เขาตั้งแต่เช้า

“ตะโกนทำไมนักรบ” คนเป็นพี่พูดกับน้องชายที่ยืนหน้าอยู่ตรงหน้า

“ก็นับไม่ขึ้นมาจากสระสักทีนี่” อัลฟาชี้ทะเล้นตอบพี่ชายที่สูงกว่าเขาอยู่สี่ห้าเซนต์เห็นจะได้

“มีอะไร ทำไมมาเรียกแต่เช้า”

“ขอยืมเงินสองพันสิครับพี่น้อง แก่คนดีของน้อง”

“เอาไปทำอะไร ค่าขนมที่ป้าให้หมดแล้วหรือไง” คนพี่ถามน้องชายพร้อมกับใช้ผ้าขนหนูซับผมที่เปียกชื้นของตัวเอง

“ยังไม่หมด แต่อยากได้รองเท้าใหม่ เลยมาขยี้ไปสมทบทุน” คนที่ขอขอร้องเท้าและพวกเสื้อผ้าเป็นชีวิตจิตใจพูด

“คู่ละเท่าไร”

“สามพัน”

“ให้ตอบอีกที”

“ห้าพันห้าครับ” คราวนี้นับเก่าถอนหายใจพลางมองหน้านักรบที่มองมาด้วยแววตาอดออดอ้อน ก่อนจะยอมพยักหน้ารับในที่สุด

“อ้อ เดี่ยวโอนให้”

“เย่ ขอขอบคุณมากครับ” อัลฟาที่อายุย่างสิบเก้าปีกระโดดโลดเต้นพร้อมกับทำหน้าดีใจเหมือนอย่างเด็ก ๆ

“แต่ครั้งนี้ครั้งสุดท้ายแล้วนะรบ เพลา ๆ หนอยเรื่องใช้เงินแม่รู้แล้วจะโดน” นับเก่าชี้หน้าขู่

“รู้แล้ว อย่าลืมนโอนให้รบนะ” ว่าจบอัลฟาชี้ทะเล้นก็เดินตัว

ปลิวหายเข้าไปในบ้านพลางผิวปากอย่างอารมณ์ดี นับเก้าสายหน้า
น้อย ๆ ก่อนจะจดบันทึกไว้ในสมองว่าต้องโอนเงินให้น้องชาย

เมื่อคล้อยหลังน้องชาย อัลฟ่าตัวใหญ่ก็เตรียมเดินเข้าบ้าน
แต่ก่อนจะเดินสายตาก็หันเลื้อยไปเห็นร่างขาวสะอาดแสงที่ยังยืน
อยู่บนระเบียงห้องเสียก่อน ทั้งคู่เผลอสบตากันเพียงเสี้ยววินาที และ
ก็เป็นนับเก้าที่เป็นฝ่ายหลบสายตาแล้วเดินเข้าไปในบ้าน ไม่ต่างจาก
วินาทีจำทำเดินกลับเข้ามาในห้องเช่นกัน

“ให้ตายสิวินัส” โอเมก้าตัวขาวพึมพำกับตัวเองขณะยกมือขึ้น
มาวางทาบบนหน้าอกข้างซ้ายที่มีก้อนเนื้อกำลังเต้นระรัวแรงพาน
ทำให้เขาหอบหายใจแรงไปด้วย

กลิ่นหอมจาง ๆ ตัดกับกลิ่นอาหารที่ลอยมาเตะจมูกตั้งแต่
เข้าทำให้อัลฟ่าตัวโตที่ส่วนมากอยู่แต่กับอัลฟ่าด้วยกันขมวดคิ้ว
เข้าหากันอย่างไม่ค่อยจะสบอารมณ์ นับเก้ามองคนตัวขาวที่เดินมา
นั่งลงบนเก้าอี้ด้วยสายตาเรียบนิ่ง ผิดกับนานน้ำที่ยิ้มรับสมาชิกใหม่
ของบ้านด้วยสายตายินดี โอเมก้าวัยสี่สิบห้ายิ้มกว้างเมื่อบ้านมี
สมาชิกใหม่ที่เป็นโอเมก้ามาอยู่ด้วย

เขาน่ะมีลูกสามคนก็เป็นอัลฟ่าไปเสียหมด ตอนเด็ก ๆ เจ้า
พวกนั้นก็น่ารักน่าฟัดอยู่หรอกนะ แต่พอโตมาก็เป็นอัลฟ่าเพศชาย
ที่ตัวสูงชะลูด แข็งขียวแก่งก้าง จะกอดจะหอมจะฟัดเหมือนตอน
เด็ก ๆ ก็ทำไม่ได้แล้ว ดูอย่างตอนนี้สิ นั่งหน้านิ่งแฝกไลน์อายุไม่น่า
เข้าใกล้กันหมดโดยเฉพาะเจ้านับเก้า

“วันนี้เอาข้าวต้มปลา วินัสกินได้ไหม” นานน้ำถามคนที่
นั่งอยู่ข้างตัว

“กินได้ครับ”

“แล้ววิธีอะไรที่กินไม่ได้หรือเปล่า อาจะได้บอกแม่ครัวไว้ให้”
วินัสมองคุณอาโอเมก้าท่าทางใจดีที่พูดกับเขาด้วยความเป็นกันเอง
ก่อนจะขยับยิ้มบาง ๆ พลางส่ายหน้าไปมา

“ไม่มีครับ แค่ไม่รสจัดเกินไปผมกินได้หมด” เพราะตอนอยู่ที่
นินยอร์กวินัสก็หาเพื่อน ๆ ไปกินอาหารไทยที่ร้านอาหารไทยอยู่
บ่อย ๆ ขอแค่ไม่เผ็ดมากอะไรเขาก็กินได้ทั้งนั้น

“อ้อ จริงสิ อา ยังไม่ได้แนะนำเลย นี่นั่งรถกับน้ำไนล์ลูกชาย
ของอาครับ อายุเท่ากันกับวินัส กำลังจะเข้ามหาวิทยาลัยเหมือน
กัน” คราวนี้วินัสหันไปยิ้มทักทายให้แก่สองแฝดแห่งบ้านรัตนบดินทร์-
กิจ ก่อนจะได้รับการทักทายกลับมาอย่างเป็นกันเองจากแฝดพี่อย่าง
นักรบ

“หวัดดี เรานักรบคนที่หล่อที่สุดในบ้านหลังนี้”

และตามด้วยการทักทายแบบราบเรียบของน้ำไนล์ “หวัดดี
เราน้ำไนล์ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“หวัดดี เราวินัสนะ”

“นับเก่า” เสียงเรียกที่คุ้นเคยทำให้ร่างสูงในชุดเสื้อยืดสีดำ
กับกางเกงยีนหยุดเดิน คนที่กำลังจะออกไปข้างนอกมองหน้าแม่
ของตัวเองที่เดินเข้ามาหาพร้อมกับร่างบางของใครอีกคนที่เดินตาม
มาด้วย

“ครับ?” นับเก่าเลิกคิ้ว

“เห็นนับบอกแม่ว่าจะออกไปข้าง แม่ก็เลยอยากขอให้วินัส
ไปด้วย”

“ทำไมต้องให้ไปด้วยครับ” อัลฟ่าตัวสูงเล็กคิ้วมอง เลื่อนสายตาจากหน้าของแม่ไปมองร่างบางที่ยืนอยู่ด้านหลังของแม่อีกที เมื่อคนที่มองวินสก็เผลอปากเป็นเส้นตรงก่อนจะเอ่ยอธิบาย

“คือวียากไปซื้อของใช้ แล้วก็ดูหนังสือนิดหน่อย...ครับ” เพราะร้อนรนกับสายตาเ็นชาทำให้โอเมก้าตัวขาวเพลอแทนซื้อตัวเองอย่างที่เคยชิน หน้าซำยังเกือบจะลืมหูลืมตาเสียด้วย เกือบลืมนึกไปแล้วว่าที่ไทยเขาพูดคำลงท้ายกับคนที่อายุเยอะกว่า

“แม่เห็นว่านับจะไปร้านหนังสือพอดีกี่เลยอยากจะขอให้น้องไปด้วย” น่านน้ำบอกลูกชายด้วยรอยยิ้มแสนน่ารักตามประสาคุณแม่ใจดี ส่วนวินสก็ได้แต่ยืนฟังคนอายุเยอะกว่าคุยกันอย่างนิ่งๆ แอบคิดตามและวิเคราะห์คำพูดซ้ำนิดหนึ่งด้วย เพราะตอนที่เขาอยู่นิวยอร์กถึงแม้ว่าอยู่ในบ้านจะคุยกับแต่ด้วยภาษาไทย แต่พอออกมาข้างนอกหรือเจอกับคนอื่น ๆ เขาก็จะพูดภาษาอังกฤษ นั่นทำให้บางครั้งที่คุณภาษาไทยเขาต้องแปลประโยคนั้นเป็นภาษาอังกฤษก่อนถึงจะเข้าใจ

“ให้ลุงพจน์พาไปก็ได้ครับ” นับเก็บบอก สีน้าแม้ว่าจะเรียบนิ่งแต่ก็ฉายชัดว่าไม่ยากตอบรับคำขอของคนเป็นแม่สักเท่าไรหรอก

“วันนี้ลุงพจน์ออกไปทำงานกับป้าครับ” น่านน้ำบอกอย่างใจเย็น มองลูกชายที่กำลังมีสีหน้าหงุดหงิดขึ้นมา ลูกชายเขากลายเป็นคนขี้หงุดหงิดง่ายตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ

“งั้นก็ได้ครับ” แต่สุดท้ายอัลฟ่าตัวโตก็ยอมจำนนต่อแม่ของตัวเอง เรียกรอยยิ้มกว้างให้ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าน่ารักของคุณแม่โอเมก้า

ตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมาจนเขาเติบโตเข้าสู่สี่สิบเอ็ดปี นับเก้า

โตมากพอที่จะผ่านการมีแฟนและพบเจอทั้งอัลฟา เบต้า และโอเมก้า แต่ในความคิดเขานั้นไม่เคยมีใครน่ารักเท่ากับคุณแม่โอเมก้าของเขาเลยสักคน ทว่าโอเมก้าที่เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนั้นก็กลับทำให้ความรู้สึกของเขาที่มันคงมาตลอดเกิดความหวั่นไหว ไหนจะกลิ่นหอมหวานที่ลอยมาเตะจมูกอีก

“งั้นก็ไปกันเถอะ ขับรถดี ๆ นะนับเก้า” น่านน้ำบอกลูกชายยิ้ม ๆ ก่อนจะเดินจากมา ทิ้งให้นับเก้ากับวินัสอยู่ด้วยกันตามลำพัง

โอเมก้าตัวขาวที่ประหลาดเล็กน้อยขยับยิ้มให้คนที่ ก่อนจะได้รับการขมวดคิ้วใส่

อะไรกันเนี่ย...

“ไปกันเถอะ” นับเก้าบอกคนตัวเล็กที่เดินเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นหอมหวานพานให้เขาขมวดคิ้วเพราะรู้สึกเหมือนมีอะไรมาหมุนวนอยู่ในช่องท้องซึ่งไม่เคยเป็นมาก่อน

เมื่อขึ้นมาบนรถอดีตสีดำที่ข้างนอกว่าสวยแล้วแต่ข้างใน
 แต่งสวยยิ่งกว่า ความแวววาวที่ได้เห็นทำให้วินัสซึ่งไม่รู้เรื่องการแต่งรถมาก่อนตาวาว มองนั้นมองนี้อย่างตื่นตาตื่นใจ คนที่ภูมิใจกับทดสอบการแต่งรถของตัวเองมากจึงขยับยิ้มพึงพอใจ นับเก้าหมุนพวงมาลัยบังคับรถผ่านพ้นประตูบ้านด้วยมือข้างเดียวอย่างชำนาญ ก่อนจะหยิบแว่นตากันแดดขึ้นมาสวม กดเปิดเพลงจากเพลย์ลิสต์ส่วนตัวเพื่อไม่ให้ภายในรถเงียบจนเกินไป

วินัสมองพี่เขาที่ขับรถมือเดียวอย่างคล่องแคล่วด้วยสายตาที่ทิ้งไม่น้อย ดวงตาถูกแก้วใสจ้องมือหนาที่หมุนพวงมาลัยรถ มองเส้นเลือดที่ปรากฏขึ้นมานบนหลังมือขาว ก่อนจะกลืนน้ำลายลง

ลำคออีกใหญ่ อดยอมรับไม่ได้ว่านับเก่าเกินไป และความเท่ของ
อีกคนก็ทำให้เขารู้สึกปั่นป่วนไปทั่วทั้งช่องท้อง ยิ่งได้กลิ่นหอมจาก
กายของคนพี่เขาก็ยิ่งรู้สึกแปลก ๆ

“ไม่ยักรู้มาก่อนว่ากลิ่นหอมจากอัลฟาสามารถทำให้โอเมก้า
อย่างเขาใจเต้นแรงได้ขนาดนี้”

เสียงท่อนสุกของเพลงแดนซ์ที่ดังขึ้นมาทำให้วินสซัยบย้ม
ก่อนจะรีบหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าสะพายใบเล็ก นิ้วเรียว
ที่ยังติดพลาสติกเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์กดเข้าแอปพลิเคชันยอด
นิยมอย่างอินสตาแกรมเพื่ออัปเดตสตอรี่โอจีอย่างที่ชอบทำเป็น
ประจำ

นับเก่ามองคนตัวเล็กที่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายวิดีโอเพลงที่
เขาเปิดภายในรถด้วยสายตาเรียบนิ่ง ผลอจ้องมองนิ้วชี้ข้างขวาของ
วินสที่แปะพลาสติกเหมือนอย่างนิ้วชี้ข้างซ้ายของเขา

“ทำอะไร” แม้จะรู้ว่าอีกคนถ่ายวิดีโอแต่นับเก่าก็ยังเลือกที่จะ
ถามออกไป ด้วยไม่อยากให้ภายในรถเจียบมากจนเกินไป แม้จะมี
เสียงเพลงก็ควรจะมีการพูดคุยกันด้วย

“อู๋ นับเก่าอย่าเพิ่งพูดสิ เราถ่ายสตอรี่อยู่” คนที่ถูกเรียกด้วย
ชื่อแบบไต้ง ๆ มุ่นคิ้วเข้าหากัน เหลือบตามองใบหน้านวลเนียนของ
โอเมก้าตัวหอมก่อนจะขยับปากพูดอีกรอบ

“เมื่อไหร่จะอะไรนะ”

“ฮะ!” วินสลดโทรศัพท์ลงแล้วหันมาเลิกคิ้วใส่อัลฟาที่ถามเขา
เรื่องอะไรสักอย่าง

“What did you call me?” คราวนี้วินสร้องอ๋อในใจเมื่อนับเก่า
เอ่ยถามเป็นภาษาอังกฤษ คนตัวเล็กตอบคำถามคนอายุเยอะกว่า

ด้วยรอยยิ้มใสซื่อ

“นับเก้า เราเรียกว่านับเก้า”

“ทำไมไม่มีฟี่?” ฟี่?

อ้อ...

“ซอรินะ เราชินนะ” เพราะที่นิวยอร์กเวลาจะเรียกเพื่อนหรือเรียกพี่ก็เรียกแค่ชื่อเฉยๆ

“ไม่เป็นไร” ส่วนนับเก้าก็ไม่ได้ถือสาอะไรคนตัวเล็กขนาดนั้น แค่ไม่เรียกเขาว่าไอ้ก๊โอะเคแล้ว

“นั่นเราขอเรียกนับเก้าว่านับเก้าได้ไหม” วินัสหันหน้ามาถามด้วยสายตาทอประกายระยิบระยับ นับเก้าตาพว๋ในตอนที่หันมาจ้องหน้าคนตัวเล็กหลังจากที่รถหยุดนิ่งเพราะติดไฟแดง ก่อนจะเรียกสติกลับมาได้ในเวลาต่อมา

“อยากเรียกอะไรก็เรียกเถอะ”

“หมายถึงว่าได้ใช่ไหม” โอเมก้าตัวขาวเอียงคอถามตาใสท่าทางน่ารักของวินัสทำให้นับเก้าหายใจสะดุด อัลฟ่าตัวโตที่เคยผ่านการมีแฟนมาแล้วใจเต้นแรงอย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง

“อือ” วินัสมองอัลฟ่าตัวใหญ่ที่ตอบรับเขาเสียงนิ่ง พลางพินหน้ามองออกไปนอกกระจกฝั่งตัวเองซะเฉยๆ โอเมก้าตัวขาวไหวไหล่แล้วหันมาสนใจกับโทรศัพท์ของตัวเองต่อ ก่อนจะมู๋หน้าเบาๆ เมื่อนึกได้ว่าเมื่อก็ตัวเองจะอัปสตอรีแต่ตอนนี้เพลงที่ชอบดันจบไปแล้ว

วินัสนั่งนิ่งมองตัวเลขสีแดงที่ลดลงยังไม่ถึงครึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมา มองหน้ามองหลังก่อนจะเรียกคนตัวสูงที่นั่งอยู่ฝั่งคนขับ

“นับเก้า”

“?” นับเก้าหันหน้ามามองคนที่อยู่ๆ ก็เรียกตน

“มีไอจีใหม่ เราขอหน่อย” โอเมก้าตัวเล็กบอกพร้อมกับยื่นโทรศัพท์เครื่องบางมาให้ นับเก้าหลุบตามองโทรศัพท์ที่ในมือขาวก่อนจะรับมาแล้วพิมพ์ชื่อไอจีที่ไม่ค่อยอัปเดตอะไรของตัวเองลงไป

“ว้าว ยอดฟอลเยอะนะเนี่ย” วินัสพูดตาวาว ก่อนจะกดติดตามไอจีของอัลฟาตัวโตที่คงจะชอตไม่เบาเพราะยอดฟอลโลว์อยู่ใกล้กับตัวเลขหลักแสนแล้ว

“...”

“เราฟอลนับไปแล้วนะ”

“...”

“รูปสวยมากเลย” นับเก้ามองคนตัวขาวที่นั่งพิมพ์คำคุยอะไรคนเดียวไม่รู้ เดี่ยวก็ยิ้มเดี๋ยวก็หัวเราะ แต่กลับทำให้การติดไฟแดงแสนยาวนานนี้ไม่น่าหงุดหงิดเหมือนอย่างเคย

นับครึ่งที่สี่

เมื่อมาถึงห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งวินัสก็เดินตามหลัง อัลฟาตัวสูงไม่ห่างตัว ขณะเดียวกันก็กวาดตามองห้างสรรพสินค้าที่ไม่เคยมามาก่อนไปด้วย ใช้เวลาไม่นานอัลฟาแสนสง่ากับไอเมก้าตัวเล็กก็เดินเข้ามาภายในร้านหนังสือพร้อมกัน คนทั้งคู่ต่างตกเป็นเป้าสายตาของพนักงานและคนที่มาเลือกซื้อหนังสือ

อัลฟาตัวสูงแผ่กลิ่นอายน่าเกรงขาม ขณะที่ไอเมก้าหน้าสวยก็แผ่ฟีโรโมนหอมหวานขับให้เจ้าตัวคู่น่ารักและน่าเข้าหามากยิ่งขึ้น

“จะมาซื้อหนังสืออะไร” นับเก้าหยุดเดินพลางหันมาถามคนที่เดินตามหลัง วินัสข้อนตาขึ้นมองคนสูงกว่าก่อนจะเอ่ยตอบ

“หนังสือ เอ่อ...หนังสือสำหรับสอบเข้ามหาวิทยาลัย” คนที่ตั้งใจจะมาเรียนต่อระดับปริญญาตรีที่นี้บอก แต่ถึงจะตั้งใจมาแบบนี้วินัสก็ยังคงงุนกับการสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยของที่นี่อยู่เหมือนกัน

“หนังสือเตรียมสอบ?” อัลฟาหนุ่มเล็กคิ้วพลงจ้องหน้าवल
เนียนของคนอายุน้อยกว่าที่กำลังขมวดคิ้วเข้าหากันแต่ก็ยังพยักหน้า
ตอบรับคำพูดของเขา

“เรื่องสอบ เรื่องยื่นมหา’ลัยคุยกับนักรบและน้ำไนล์ได้ สอง
คนนั้นก็กำลังจะเข้ามาหา’ลัยเหมือนกัน”

“ครับ จันเราต้องคุยกับนักรบหรือน้ำไนล์ก่อนใช่ไหมแล้วค่อย
มาซื้อหนังสือ” โอเมก้าตัวเล็กเล็กคิ้วถามคนที่สูงกว่าเขาหลาย
เซนติเมตร ทั้ง ๆ ที่วินัสเองก็สูงตั้งร้อยเจ็ดสิบห้าซึ่งถือว่าสูงสำหรับ
เหล่าโอเมก้า แต่เมื่อเทียบกับเหล่าอัลฟาที่ส่วนใหญ่ก็จะสูงแตะ
ร้อยแปดสิบเขาก็กลายเป็นคนตัวเล็กเสียอย่างนั้น

“ใช่”

“งั้นวันนี้คงไม่ได้ซื้อหนังสือเรียนแล้ว”

“คิดไว้หรือยังว่าจะเรียนคณะอะไร” นับเก้าถามขณะที่สายตา
เริ่มกวาดมองหนังสือที่วางอยู่บนชั้น วันนี้เขามาซื้อหนังสือไปเก็บ
ไว้อ่าน อาจจะเป็นหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจหรือไม่ก็หนังสือดี ๆ สักเล่ม
เอาไว้อ่านแก้เบื่อก่อนเข้านอน

“เราอยากเรียนเกี่ยวกับการวาดภาพ แต่ก็ยังไม่ได้ศึกษาว่า
ที่นี่มีคณะอะไรบ้าง” อัลฟาตัวโตพยักหน้ารับคำ

“...”

“แล้วนับเก้าล่ะเรียนคณะอะไร”

“วิศวะ”

“วิศวะ...Engineering นะเหรอ”

“ใช่”

“ว้าว” นับเก้าเหลือบตามองคนที่มองมายังเขาด้วยดวงตา

โต ๆ ก่อนจะสายหน้าไปมาน้อย ๆ ให้แก่ท่าทางเหล่านั้น

หลังจากที่นับเก้าซื้อหนังสือเสร็จคนทั้งคู่ก็มาหยุดอยู่ในร้านเสื้อผ้าแบรนด์ดังแบรนด์หนึ่งซึ่งคนซื้อไม่ใช่ นับเก้าแต่เป็นวินัส

นับเก้ายืนถือถุงหนังสือมองคนตัวเล็กที่กำลังเลือกเสื้อผ้าอย่างอารมณ์ดี ริมฝีปากเล็กๆ นั้นขยับยิ้มไม่หยุด อีกทั้งยังพูดคุยกับพนักงานที่เข้ามาดูแลด้วยท่าทีสนิทสนม ยิ้มบ้างหัวเราะบ้างอย่างอารมณ์ดี เขาเคยคิดว่าแม่ของเขาเป็นโอมะก้าที่สดใสมากแล้ว แต่พอมาเจอวินัสมันทำให้เขารู้ว่าความสดใสในตัวของคนเราสามารถมีได้เรื่อย ๆ แบบไม่มีที่ท่าว่าจะหมด ที่คิดแบบนั้นเพราะว่าตั้งแต่มาถึงเขายังไม่เห็นโอมะก้าตัวน้อยหยุดยิ้มเลย ไม่รู้ว่าภายใต้ดวงตากลมโตที่แสนสดใสและรอยยิ้มน่ารักนั้นเจ้าตัวจะเคยมีความเครียดบ้างหรือเปล่า

หลังจากที่ได้ซื้อเสื้อผ้าสมใจ จากที่วินัสเคยเดินตามหลังนับเก้ากลายเป็นว่านับเก้าต้องมาเดินตามหลังคนตัวเล็กที่เข้าร้านนั้นออกร้านนี้อย่างสนุกสนาน จนรู้ตัวอีกทีเวลาก็จะล่วงเข้าไปห้าโมงแล้ว ก็นะ...ตอนที่พวกเขาออกมาจากบ้านก็บ่ายสองแล้ว

เป็นครั้งแรกเลยมั้งที่นับเก้ามาใช้ชีวิตอยู่ในห้างนานขนาดนี้ ถ้าไม่นับกินข้าวกับดูหนังนะ

รถออดี้คันสวยแล่นออกจากห้างสรรพสินค้าชื่อดังในเวลาห้าโมงนิด ๆ เป็นเวลาที่พระอาทิตย์อ่อนแรงแสงสีทองเริ่มหายไปท้องฟ้าถูกปกคลุมด้วยเมฆทะมึนก้อนใหญ่บ่งบอกว่าฝนกำลังจะตก วินัสนั่งเล่นโทรศัพท์และฟังเพลงที่นับเก้าเปิดเหมือนอย่างตอนมา

ส่วนอัลฟาตัวโตก็ตั้งใจขับรถไม่พูดไม่จา ความเจ็บเข้าปกคลุม
ภายในรถคันสวยจนกระทั่งเสียงโทรศัพท์ของวินดังขึ้น

คนตัวเล็กชะงักไปนิดหน่อยเมื่อได้เห็นชื่อที่โชว์หราอยู่บน
หน้าจอโทรศัพท์ นิ่งคิดอยู่หลายวินาทีก่อนจะแตะนิ้วลงบนปุ่มสี
เขียวเพื่อรับสาย

“ไฮ้ๆ แดดดี~” เสียงสดใสที่กรอกลงไปในเครื่องมือสื่อสาร
ทำให้นับเก้าเหลือบตามอง เห็นใบหน้านวลเนียนของวินสเปื้อน
รอยยิ้มเหมือนอย่างเคย

“เมื่อวานมันวุ่นวายมากเราก็เลยไม่ได้โทร. หาแดด ไม่โกรธวีนะ”
โอเมก้าตัวขาวพูดกับผู้เป็นพ่อเสียงหวานชนิดที่ว่าน้ำตาลเรียก
พี่ ยิ้มจางๆ เมื่อได้ยินเสียงบ่นจากแดดดังมาตามสาย

คิดถึงจังแฮะ

“วิสบายดี ทุกคนที่นี่ใจดีมากเลยครับ”

“อยู่ได้ วินสลูกแดดเก่งจะตายไป ทำไมจะอยู่ไม่ได้ล่ะครับ”
ในขณะที่วินสกรอเสียงสดใสผ่านสายโทรศัพท์ นับเก้าเองก็นิ่งฟัง
คนที่พูดภาษาไทยคล่องปากอย่างเจ็บๆ พยายามขับรถให้นิ่มที่สุด
เพื่อไม่ให้รบกวนคนที่คุยกับพ่อซึ่งน่าจะโทร. มาหาจากอเมริกา

“อ้อ วิก็คิดถึงแดดนะครับ” น้ำเสียงสันเครือที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน
ทำให้นับเก้าหันหน้ามามองเจ้าของเสียงโดยอัตโนมัติ ก่อนจะหัน
ไปขับรถต่อ ไม่นานรถก็มาหยุดนิ่งอยู่ที่สี่แยกแยกหนึ่ง

“ครับ แดดเองก็ดูแลตัวเองด้วยนะ”

“วิไม่เป็นไร วิโอเค โอเคมาก ๆ เลย” ถึงแม้ปากจะบอกว่าโอเค
แต่ไฟโรโมนที่แผ่ออกมาให้ นับเก้ารับรู้กลับทั้งหดหู่และหม่นหมอง

“ครับ Love you too daddy” เสียงที่พยายามบั่นให้เป็นปกติ

ที่สุดของวันสบลงพร้อมกับโทรศัพท์ที่ลดลงจากใบหู ก่อนที่หยดน้ำอุ่นจะหล่นลงมาเปื้อนแก้ม เพียงเสี้ยววินาทีที่นับแก้มมองเห็นหยาดน้ำเมื่อดันก่อนที่มันจะถูกเช็ดออกจากใบหน้าเนียนอย่างรวดเร็ว

วินัสหันมามองอัลฟาตัวโตที่มองกันอยู่ ขยับยิ้มผิเคืองให้คนพี่ด้วยนิยน์ตาแดงก่ำ ก่อนจะหันหน้าออกไปมองนอกกระจกที่ตอนนี้มีน้ำฝนเม็ดเล็ก ๆ หล่นลงมาเกาะประปราย เสียงเม็ดฝนที่ตกกระทบกระจกเริ่มดังกลบเสียงเพลงที่เปิดอยู่ แต่กลับไม่อาจกลบความหมองเศร้าที่แผ่ออกมาจากร่างเล็กได้

“อยากร้องก็ร้องออกมาเถอะ” เสียงทุ้มของคนที่นั่งฝั่งคนขับดังขึ้นขณะที่ดวงตาสีนิลจ้องมองคนที่หันออกไปมองนอกกระจกราวกับต้องการซ่อนหยาดน้ำตาไม่ให้เขาเห็น นับเก้าไม่รู้ว้าวินัสร้องให้เรื่องอะไร แต่ถ้าอยากร้องก็ร้องมันออกมาเถอะ

“...”

“น้ำตาช่วยทำให้รู้สึกดีขึ้นนะ”

“ฮึก!” จบประโยคนั้นเสียงอันน่าสงสารก็ดังขึ้นพร้อมกับร่างเล็กที่สั่นสะอื้นจนตัวโยน ภายในรถคละคลุ้งไปด้วยฟีโรโมนหม่นเศร้าจนนับเก้ารู้สึกทรมานตามไปด้วย

วินัสยังคงนั่งร้องให้และหันหน้ามองออกไปนอกกระจกดูเสียงฝนที่เริ่มตกหนักแรงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ต่างจากเสียงสะอื้นให้ที่เริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ เช่นกัน ใบหน้าขาวที่ขึ้นน้ำตาชลลงไปกับกระจกเย็นเยียบ หลุดเสียงสะอื้นซ้ำ ๆ ในยามที่ก้อนเนื้อข้างซ้ายบีบรัดจนปวดหน่วง

นับแก้มองกระจกด้านนอกที่เปียกชื้นเพราะเม็ดฝน แต่

กระจกรถด้านในกลับเปิกขึ้นด้วยหยาดน้ำตาจากโอเมก้าตัวเล็ก เขาตั้งเล็งว่าจะทำยังไงดีอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจยื่นมือไปลูบบนแผ่นหลังบางเบาๆ เป็นการปลอบประโลม ไม่มีคำพูดใดถูกเอื้อนเอ่ยออกมา มีเพียงสัมผัสเบาๆ ทว่าอบอุ่นที่แผ่นหลังของวินัส นับถ้านั่งลูบแผ่นหลังของคนตัวเล็กจนกระทั่งสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว

รถคันสวยแล่นไปด้วยความเร็วคงที่ เสียงเพลงยังคงถูกกลบด้วยเสียงฝน แต่เสียงสะท้อนกลับดังแข่งกับเสียงสายฝนด้วยความเจ็บปวด ตลอดเส้นทางที่รถเคลื่อนไปวินัสเอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด จนกระทั่งรถเลี้ยวเข้ามาภายในบ้านหลังใหญ่ที่ห้องฟ้าปลอดโปร่งสดใส เพราะฝนตกไม่ทั่วฟ้าเสียงสะท้อนให้จึ๋งหยุดลง

“ขอบ...ขอบคุณนะครับ” เสียงขึ้นจมูกของโอเมก้าตัวเล็กดังขึ้นในตอนที่รถจอดสนิทภายในโรงรถ วินัสไม่แม้แต่จะหันมามองหน้านับเก่า คนตัวเล็กสะพายกระเป๋าขึ้นไหล่แล้วเปิดประตูลงจากรถอย่างรีบเร่ง จ้าเท้าพลางก้มหน้าก้มตาเดินกลับเข้ามาในบ้านและตรงปรีขึ้นไปยังชั้นสองทันที

นับเก่าที่เพิ่งจะลงมาจากรถมองตามแผ่นหลังเล็กพลางถอนหายใจออกมาเบาๆ เขากดล้อกรวดแล้วเดินเข้ามาในบ้าน ไม่มีแก๊ใจที่จะชนของที่ซื้อเข้ามาในบ้านเลยแม้แต่นิด และเมื่อเดินเข้ามาภายในบ้านเขาก็ได้เจอกับผู้เป็นแม่ยืนกอดคอรออยู่ที่หน้าประตูบ้านด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ไปคุยกันหน่อยนับเก่า” คนเป็นแม่บอกลูกชายเสียงเข้ม ก่อนจะเดินนำหน้าไปที่ห้องรับแขกเล็ก ปิดประตูลงกลอนอย่างดีแล้วค่อยเริ่มเปิดประตั้น

“นับทะเลาะอะไรกับวินัส”

“ครับ?”

“แม่เห็นน้องเดินตาแดงเข้ามา นับทำอะไรน้อง” คนเป็นแม่ถามเสียงเครียด เมื่อก็เขาเดินสวนกับวินัส ตั้งใจจะทักว่าเที่ยวสนุกหรือเปล่า ทว่าคนตัวเล็กกลับก้มหน้าก้มตาเดินขึ้นไปบนบ้าน เขาเห็นวินัสตาบวมช้ำและแดงก่ำเหมือนกับเพิ่งจะผ่านการร้องไห้มาแล้วฟีโรโมนที่แผ่ออกมาก็ยังหม่นหมองจนไม่น่าเข้าใกล้อีก

“ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลยครับแม่” คนเป็นลูกชายตอบแม่ตัวเองเสียงเครียดเช่นกัน กลิ่นที่แสนหุดหู่ของคนตัวเล็กทำให้เขารู้สึกเครียดไปด้วยอย่างบอกไม่ถูก

“แล้วทำไมวินัสถึงร้องไห้ ทำทางก็ยิ่งดูเศร้าอีกล่ะ” น่านน้ำถามเสียงนิ่ง ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวสวย

“คุยกับพ่อ”

“ว่าไงนะนับเก่า”

“เขาคุยกับพ่อ คุยเสร็จแล้วก็ร้องไห้” น่านน้ำนิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ เมื่อพอจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้แล้ว ผิดกับนับเก่าที่กำลังขมวดคิ้วเข้าหากันจนยุ่งเหยิง เขาเดินไปนั่งลงบนโซฟาใกล้แม่ แล้วถามหาสาเหตุที่ทำให้โอเมก้าตัวขาวที่เขา mong ว่าสดใสร้องไห้ปานจะขาดใจแบบนั้น

“แม่รู้สาเหตุที่วินัสร้องไห้หรือครับ”

“แม่คิดว่านะ” น่านน้ำพูดแล้วถอนหายใจออกมาอีกรอบ

“ทำไมครับ”

“นับรู้ไหมว่าทำไมวินัสถึงอยากย้ายมาอยู่ไทยตัวคนเดียว”

“ไม่ครับ”

“ลุงเวย์กำลังจะแต่งงานใหม่ แม่ของวินัสเสียเวลานานมากแล้ว น้องคงยังทำใจไม่ได้ที่พ่อจะแต่งงานใหม่”

“แค่นั้นหรือครับ”

น่านน้ำนั่งนิ่งมองหน้าลูกชายที่เขาเลี้ยงมากับมือก่อนจะอธิบายต่อ “นับเก้าพังแม่นะ คำว่าแค่นั้นของลูกอาจจะจะเป็นโลกทั้งใบของใครอีกคน”

“...”

“ความรู้สึก สภาพจิตใจของคนเราไม่เหมือนกัน แม่ไม่อยากให้ลูกพูดว่าแค่นั้นกับเรื่องที่ลูกไม่ได้เชื่อมั่นด้วยตัวเอง” คนเป็นแม่สอน

“...”

“หลังจากแม่เสีย วินัสมีพ่อเป็นโลกทั้งใบ น้องคงกำลังรู้สึกว่าการโลกทั้งใบของตัวเองกำลังจะหายไป”

“...”

“สำหรับใครบางคน การยอมรับการเปลี่ยนแปลงก็เป็นเรื่องยากมากเลยนะนับเก้า”

“...”

“และสำหรับแม่ แม่เข้าใจวินัสนะ หัวใจดวงน้อยๆ ที่ขึ้นตรงกับพ่อกันมาโดยตลอดคงจะเจ็บปวดไม่น้อยเมื่อรู้ว่าหัวใจของพ่อกำลังจะไปขึ้นตรงกับคนอื่น”

นับเก้านั่งนิ่งฟังทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมกับคิดตามคำพูดทุกคำของแม่ สมองประมวผลสลับกับแว่ได้ยินเสียงร้องไห้ปานจะขาดใจของวินัส พลันแค่นั้นก่อนเนื้อข้างซ้ายของเขามันก็ปวดหนึบตาม เขาอาจจะไม่ได้รับรู้ถึงความเจ็บปวดแท้จริงที่วินัสต้องเผชิญ

แต่เขาได้สัมผัสและรู้สึกปวดหน่วงไปด้วย

“เข้าใจแล้วครับแม่ ขอโทษนะครับที่พูดแบบนั้น” เขาแค่พลั้งปากไม่คิดจะเย้ยเหยียดหรือตำหนิใครๆ คนตัวเล็กเลยแม้แต่นิด เขารู้ดีว่าไม่ควรเอาความรู้สึกของตัวเองไปตัดสินความรู้สึกของคนอื่นสำหรับเรามันง่าย แต่สำหรับเขามันอาจจะยากก็ได้

“ครับไม่เป็นไร แค่ลูกเข้าใจแม่ก็ดีใจแล้ว” น่านน้ำยิ้มรับ รู้สึกว่าลูกชายของตนโตขึ้นอีกระดับแล้ว

กลางดึกน้ำใสในสระกว้างสะท้อนกับแสงไฟที่เปิดไว้
รอบๆ บ้าน สายน้ำกระเพื่อมไหวจากแรงขยับของท่อนขาเรียวได้น้ำ
วิ้นส์ที่นอนไม่หลับนั่งติขาเช่อยู่ในสระไปมาอย่างเหม่อลอย สาย
ลมอ่อนๆ พัดผ่านใบหน้าทำให้ผมสืออ่อนปลิวไสว

ความเย็นของน้ำทำให้โอเมก้าตัวเล็กรู้สึกว่จิตใจของตัวเอง
นั้นสงบขึ้น บรรยากาศเงียบเชียบทำให้ความคิดของเขาหลุดลอยไป
ไกลแสนไกล จนกระทั่งมีเงาเงาหนึ่งมาทาบทับ ก่อนที่เจ้าของเงา
นั้นจะทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ เขา

“มานั่งทำอะไรตรงนี้คนเดียว” วิ้นส์มองท่อนขาที่หย่อนลงไป
ในสระน้ำเหมือนกับเขา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง

“เรานอนไม่หลับ” โอเมก้าตัวน้อยบอกพลางติขาได้น้ำเบาๆ

“มีเรื่องให้คิดงั้นสิ” นับเก้าหันหน้ามาถามพร้อม กับเลิคว
พอดีว่าเขาลงมายืนน้ำแต่ดันเห็นใครบางคนมานั่งใกล้ๆ อยู่ข้าง
สระว่ยน้ำเสียก่อน ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงได้พาตัวเองเดินมา
อยู่ตรงนี้ได้ อยู่ดี ๆ เขามันก็เปลี่ยนทิศทางพาเดินมาข้างนอกบ้าน
ซะเฉยๆ

“ก็...ครับ” วินัสขยับยิ้มจางๆ ขณะเอ่ยตอบ ใบหน้าสวยงามมองขาตัวเองที่ขยับไปมาอยู่ใต้สายน้ำเย็นสบาย

นับเก้าเจียบไปก่อนจะค่อยๆ ยึดตัวขึ้นแล้วถอดเสื้อแขนชุดที่สวมอยู่ออก เสื้อเนื้อดีถูกวางลงใกล้ๆ กับรองเท้าสลิปเปอร์ที่ถอดไว้ จากนั้นเขาก็ค่อยๆ หย่อนตัวลงไปในสระน้ำที่ว่ายอยู่เป็นประจำ

วินัสขมวดคิ้วมองอัลฟาตัวโตที่อยู่ๆ ก็ลงไปเล่นน้ำกลางดึก นั่งดูคนที่มุดลงไปอยู่ในน้ำสักพักก่อนจะโผล่หน้าขึ้นมาเหนือน้ำ นับเก้าเสยผมที่เปียกชื้นของตัวเองขณะจ้องมองไปยังคนตัวเล็กที่นั่งอยู่ขอบสระ

ด้วยระยะที่ใกล้กว่าเมื่อเช้าทำให้วินัสได้เห็นท่อนบนเปลือยเปล่าของนับเก้าแบบเต็มตาอย่างไม่อาจเลี่ยง เขามองคนที่อยู่ในสระน้ำก่อนจะสะดุดตาที่รอยสักบนลาดไหล่ข้างซ้าย เหมือนจะเป็นตัวอักษรอะไรสักอย่างซึ่งมันดูเข้ากับเนื้อตัวของนับเก้า และช่วยขับเน้นให้อัลฟาคนนี้ดูน่าค้นหาและมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

สักด้วยแฮะ...

“อยากหายเครียดไหม”

“...”

“ลงมาสิ” คำขวด่งขึ้นพร้อมกับมือหนายื่นมาตรงหน้าวินัส วินัสมองมือที่ยื่นมาราวกับต้องมนตร์ นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะวางมือลงบนมือของนับเก้า จับมันเอาไว้แน่นแล้วขยับตัวลงไปในสระ ความเย็นของน้ำทำให้โอเมก้าตัวขาวขนลุกผัดกับอุณหภูมิอุ่นๆ ที่ทาบบนมือ

“อยู่ได้น้ำมันไม่ต้องคิดอะไร” นับเก้าบอก ส่วนวินัสก็พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

“นับ หนึ่ง สอง สาม แล้วลงนะ”

ไม่นานคนทั้งคู่ก็มาอยู่ได้น้ำ วินสลับตาขณะที่หัวสมอง อ้ออิงและตื่นตัน ความเย็นของน้ำโอบล้อมรอบกาย ตัวเบาสบาย รวากับได้ลอยอยู่ในอากาศ คนตัวขาวปล่อยจิตปล่อยใจแล้วเลิกคิด ทุกอย่าง หลับตานิ่งอยู่นานก่อนจะลืมตาขึ้นมาได้น้ำ ความพริ้ว เบลอคือสิ่งแรกที่เห็น วินสกางแขนตีซาก่อนจะหันหน้าไปมองข้าง ตัว ภาพที่เห็นคืออัลฟาตัวสูงหลับตาอยู่ได้น้ำขณะที่มือก็ยังจับมือ ของเขาเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

ภายใต้ น้ำที่เย็นเยือกกว่าหัวใจดวงน้อยกลับอุ่นวบขึ้นมา อย่างไรสาเหตุ ยิ่งตอนที่นับเก้าลืมตาแล้วหันมามองหน้ากันได้ น้ำ วินสก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงหัวใจของตัวเองที่เต้นร่วแรงผัดจังหวะ รวากับว่า ช่วงเวลาเหล่านี้ถูกหยุดเอาไว้ไม่ให้เคลื่อนไปไหน มันหยุดนิ่ง เน้น นาน และอุ่นใจ แม้ในตอนที่คนทั้งคู่โผล่หน้าขึ้นมาจากน้ำความรู้สึก นั้นก็ยังคงหมุนวนอยู่

นับครั้งที่ห้า

“ฮัดชีว!”

เสียงจามรอบที่ห้าในเช้าวันนี้ดังขึ้น วินัสสูดน้ำมูกพลางหยิบทิชชูขึ้นมาเช็ดจมูก คนตัวขาวที่เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จมองจมูกที่แดงเรื่อของตัวเองผ่านกระจก ก่อนจะคิดว่าต้องหายามากินแล้ว เนื่องจากตอนนี้เขารู้สึกคัดจมูกมากและรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนจะไม่สบายด้วย

การมาอยู่ไทยวันที่สามของวินัสดูท่าว่าไข้หวัดกำลังจะมาเยี่ยมเยียนเสียแล้ว สาเหตุก็คือการแช่น้ำเมื่อคืนไม่ผิດแน่ เพราะกว่าที่เขากับนับเก้าจะแยกย้ายกันขึ้นมานอนห้องก็เป็นเวลาเกือบจะเที่ยงคืนเข้าไปแล้ว

โอเมก้าตัวขาวที่อาบน้ำแต่งตัวจนร่างกายหอมฟุ้งเดินลงมาจากชั้นสองของบ้านในตอนแปดโมงครึ่ง เข้ามาในห้องอาหารเพื่อกินข้าวเช้าเหมือนเมื่อก่อน ก่อนจะเอ่ยทักทายคนที่เจอเป็นคนแรก

ในเช้านี้

“มอร์นิงครับคุณอา” น่านน้ำยิ้มรับคำทักทายยามเช้าจาก
โอเมก้าหน้าสวยขณะที่เขากับแม่บ้านกำลังช่วยกันจัดโต๊ะอาหาร

“ให้ผมช่วยนะครับ”

“เอาสีครับ” น่านน้ำตอบรับพลางระบายยิ้มอย่างใจดี พาน
ทำให้นินัสขยับยิ้มตามไปด้วย

เป็นผู้ใหญ่ที่ดูอบอุ่นจริง ๆ

“ฮัดซิว!” ทว่าในขณะที่กำลังจะช่วยหยิบจานมาวางบนโต๊ะ
คนที่รู้สึกคัดจมูกก็จามออกมาอีกครั้ง มือเล็กยกขึ้นมาปิดปากโดย
อัตโนมัติก่อนจะหันมาขอโทษน่านน้ำที่หันมามอง

“ขอโทษครับคุณอา”

“วินัสไม่สบายหรือครับ” น่านน้ำมุ่นคิ้วถามก่อนจะเดินมา
อังหน้าผากของคนตัวเล็กเพื่อเช็คอุณหภูมิ

“...”

“ตัวร้อน ๆ จริง ๆ ด้วย เดี๋ยวกินข้าวเสร็จต้องกินยานะครับ”
คนที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในบ้านบอก ส่วนวินัสก็พยักหน้ารับคำ
อย่างว่าง่ายเพราะเขาควรกินยาจริง ๆ นั่นแหละ

“ครับคุณอา”

“มีอะไรกันหรือครับ”

นับแต่ที่วันนี้แต่งกายด้วยชุดนักศึกษาและเพิ่งเดินลงมาจาก
ห้องมองเห็นแม่ของตัวเองสลับกับวินัสที่ยืนอยู่ข้างแม่ขณะที่เดิน
เข้ามาในห้องรับประทานอาหาร

“วินัสไม่สบายนะ แม่ก็เลยบอกให้น้องกินยา” น่านน้ำบอก
ลูกชายที่ดูท่าแล้ววันนี้คงจะมีเรียนแล้วค่อยหันไปจัดโต๊ะต่อ และหัน

ไปคุยกับแม่บ้านอยู่สองสามประโยคก่อนจะหันมาบอกเด็ก ๆ ว่าจะเข้าไปดูในครัวโดยมีวินน์มองตามด้วยสายตาละห้อย

คุณอาไม่น่าทั้งกันแบบนี้เลย

“เอ่อ...จ้ะเราไปช่วยคุณอาในครัวนะ” โอเมก้าตัวขาวบอกร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวลอยชายกับกางเกงยีนส์ซีดด้วยน้ำเสียนตะกุกตะกักเพราะรู้สึกประหม่าอย่างบอกไม่ถูก

“เดี๋ยว” แต่ไม่ทันที่วินน์จะได้เดินไปไหนท่อนแขนที่อุณหภูมิลูกว่าที่เคยก็ถูกคว้าเอาไว้พร้อมกับเสียงหัมที่ดังขึ้นเหนือหัว

“...”

“ไม่สบายเหรอ” นับเก้าถามก่อนจะวางหลังมือลงบนหน้าผากมนเพื่อเช็คอุณหภูมิคนตัวขาว วินน์กะพริบตาปริบ ๆ ซ้อนดวงตาขึ้นมองใบหน้าคร้ามคมที่เข้ามาใกล้ในระยะประชิดด้วยความรู้สึกป่วนปั่นไปทั้งช่องท้อง มองดวงตาสีน้ำตาลเหลืองหนึ่ง ๆ แล้วอยู่ ๆ หน้ามันก็พลันเห่อร้อนขึ้นมาเสียดื้อ ๆ

คงจะเป็นเพราะพิษไข้แน่ ๆ

“เอ่อ...”

“สงสัยเมื่อคืนแช่น้ำนานไปหน่อย อย่าลืมหันยาด้วยแล้วกัน” อัลฟ่าตัวสูงบอกเสียงเบา ๆ ก่อนจะลดสายตาลงมามองหน้าคนตัวเล็กกว่า เพียงเท่านั้นโลกตรงหน้าก็เหมือนจะหยุดนิ่งลงเสียได้ ดวงตาลูกแก้วใสของวินน์สีน้ำตาลเหลือง พานทำให้ก้อนเนื้อมีชีวิตในอกข้างซ้ายของเขาสั่นไหวอย่างรุนแรง

“ฮะแอ้ม!”

เสียงกระแอมที่ดังขึ้นจากด้านหลังทำให้นับเก้ารีบลดมือลงจากหน้าผากเล็กแล้วถอยหลังออกห่างจากกายหอมของวินน์แทบ

จะทันที ใบหน้าคมหันไปมองหน้าผู้มาใหม่ด้วยสายตาที่ถูกปรับให้
นิ่งเรียบ ส่วนวินัสก็ขยับยิ้มเจื่อนๆ ให้แก่ประมุขของบ้านอย่าง
คุณอาแก้ทัพที่เดินถือเสื้อสูทเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร

แก้ทัพมุ่นคิ้วทว่าริมฝีปากกลับขยับยิ้มจางๆ คนเป็นพ่อ
ไม่คิดจะเอ่ยทักอะไรให้มากความ ทำเพียงแค่นั่งไปนั่งที่เก้าอี้ที่
นั่งประจำแบบหนึ่งๆ มองนับเก้าอี้ที่เดินมาทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไถลกัน
ด้วยสายตาที่สื่อความหมายบางอย่าง

วันนี้เป็นวันที่ไม่ได้มีอะไรมากสำหรับวินัสที่กินข้าวแล้วก็
กินยาลดไข้ตาม คนตัวเล็กขึ้นมานอนต่ออีกสักพักก่อนจะตัดสินใจ
เข้าไปพูดคุยกับน้ำไนล์ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ในศาลาสีขาวสะอาด
ที่สวนหย่อมหลังบ้านเกี่ยวกับเรื่องเรียนต่อมหาวิทยาลัย คุณกันไป
คุยกันมานานรบกก็เข้ามาร่วมวง สุดท้ายทั้งสามคนก็นั่งคุยกันอย่าง
ออกรสสนุกสนาน จนรู้ตัวอีกทีเวลาก็ล่วงเข้าสู่ปลายโมงเช้าไปแล้ว

“วิเลือกได้ยังว่าอยากเข้าคณะไหน” น้ำไนล์ถามโถมก้าตัว
เล็กที่นั่งอยู่ตรงข้ามกัน เหลือบตามองพี่ชายฝาแฝดที่นั่งเคียงคู่อีก
อยู่ข้างๆ ก่อนจะเบนสายตากลับมาที่วินัส

“อ้อ ยังเลย ตอนแรกเราอยากเรียนเกี่ยวกับการวาดรูป แต่
พ่ออ่านรายละเอียดของคณะแล้วรู้สึกว่ามันยังไม่ใช่”

การวาดรูปคืองานอดิเรกที่วินัสชอบทำ เลยคิดว่าถ้าเรียน
ด้านนี้ตัวเองจะทำมันออกมาได้ดี ทว่าเมื่อมาอ่านรายละเอียดของ
แต่ละคณะที่เรียนเกี่ยวกับการวาดรูปแล้วเขายังรู้สึกไม่ค่อยชอบสัก
เท่าไร

“นั่นก็ลองเลือกๆ ดูก่อนก็ได้ ยังเหลือเวลาอีกหลายเดือนก่อน

จะสอบแล้วยื่นมหา'ลัย" น้ำไนล์บอก

“แล้วไนล์อยากเข้าคณะอะไร”

“เราจะเรียนบัญชี” เพราะน้ำไนล์อยากเก่งบัญชีเหมือนแม่ และเขาเองก็ชอบเรียนเกี่ยวกับตัวเลขมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วด้วย

“แล้วนักรบล่ะ” วินสหันหน้ามาถามคนที่ยังเคี้ยวขนมไม่หยุด เป็นคนที่ชอบขนมหวานมากจริง ๆ

“เราเหรอ เราจะเรียนวิศวะเหมือนน้าเก่า”

“แต่ไม่เคยอ่านหนังสือ” น้ำไนล์บ่นแผดไฟที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเตรียมสอบสักเท่าไร

“ไนล์จะมารู้อะไรกับรบ รบอ่านแบบไม่ให้ไนล์เห็นเถอะ” นักรบเถียงน้องชายคอบเป็นเอ็น อยากด่ามันว่าไอ้หน้าไม่หล่อแต่มันดันเป็นฝาแฝดของเขาเลยเลือกที่จะไม่ด่า

ฝากไว้ก่อนเถอะ

วินสนั่งมองสองพี่น้องเถียงกันก่อนจะข้าออกมาเบา ๆ ให้การต่อล้อต่อเถียงนั้น สำหรับเขาที่เป็นลูกคนเดียวรู้สึกว่าการมีพี่น้องมันก็ดีเหมือนกันนะ

อือ...คิดถึงนิวยอร์กจัง

สี่โมงเย็นเป็นเวลาที่นักศึกษาปีสาม คณะวิศวกรรมศาสตร์ เดินกลับเข้ามาภายในบ้าน ใบหน้าคร่ำครมของอัลฟ่าตัวใหญ่ดู อิดโรยไม่น้อยจากการไปเรียนมาทั้งวันขณะที่ในมือหนักก็ถือถุง ของใช้หลายถุงที่ซื้อมาเมื่อวานลงมาจากรถด้วย

ทิศทางของช่วงขาวยาวที่เดินไปแทนที่จะเดินไปยังฝั่งซ้ายของ บ้านซึ่งเป็นฝั่งห้องนอนของตัวเองเหมือนอย่างทุกวัน ทว่าวันนี้

นับเท้ากลับเดินมาที่ฝั่งขวาของบ้านก่อน

ก๊อก ๆ!

เสียงเคาะประตูห้องที่ตั้งขึ้นเรียกความสนใจจากโอเมก้าตัวเล็กซึ่งกำลังนอนดูหนังผ่านไอแพดอยู่บนเตียง ก่อนที่วินัสจะรีบแต่งตัวขึ้นมาจากเตียงนุ่ม เดินลากเท้าในสลิปเปอร์ไปเปิดประตูให้คนที่มาเคาะ

“นับเท้า?” วินัสเลิกคิ้วมองอัลฟาตัวโตที่มายืนแผ่กลิ่นอายน่าเกรงขามอยู่หน้าห้องเขา

ไปโกรธใครมาหรือเปล่าเนี่ย

“เอาของมาให้” น้ำเสียงนิ่งเรียบดังขึ้นพร้อมกับถูงในมือหนา ยื่นมาตรงหน้าวินัส

“อะ...อ้อ ขอขอบคุณนะ” คนตัวเล็กขยับยิ้มน่ารักก่อนจะรับถูงข้าวของที่ตัวเองไม่ได้เอาจมาจากรถเมื่อวานมาถือไว้

เก็บสิมไปแล้วนะเนี่ย

“...”

“อ๊ะะ ไปทำอะไรมาเนี่ย เลื้อยเปื้อนหมดเลย” เสียงโศกดังขึ้นพร้อมกับมือบางยกขึ้นมาปิดไปมาบนอกของคนพีเมื่อเห็นว่าเสื้อตรงนั้นมีคราบสีดำเกาะอยู่

นับแก้มองมือเล็กที่ปิดไปมาบนเสื้อของเขาสลับกับใบหน้านวลเนียนที่ขยับเข้ามาใกล้กันจนกลิ่นหอมหวานประจำกายของเจ้าตัวลอยฟุ้งอยู่ใกล้กับจมูกของเขา

“เสร็จแล้ว”

ในขณะที่วินัสกำลังจะละมือออกจากเสื้อของคนพี นับเท้ากลับคว้ามือเขาเอาไว้ ออกแรงดึงเบา ๆ คนตัวเล็กก็ขยับเข้ามา

ประชิดตัวเขาแล้ว

“เอ่อ...” วินัสกะพริบตาพลางใจสั่นระรัวในยามที่มีมือหนาของ
นับเก้าวางทาบลงมาบนหน้าผากของตัวเอง ขณะที่มืออีกข้างก็ถูก
จับเอาไว้แน่น

“ไม่มีไข้แล้วนิ” นับเก้าเอ่ยขึ้นเมื่อสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิปกติ
จากหน้าผากของคนตัวขาว

“อะ...อือ ตอนเข้ากับตอนเที่ยงเรากินยาไปแล้วนะ”

“ตอนเย็นก็กินอีกรอบ” โอเมก้าตัวขาวพยักหน้ารับอย่าง
เข้าใจ ก่อนจะซ่อนดวงตาขึ้นมองใบหน้าของนับเก้าที่ห่างจากเขา
เพียงแค่มือที่คืบ สบตาตรงๆ กับคนที่มองกันอยู่ก่อนแล้วพลาง
พิมพ์้าออกมาเบาๆ พอให้ได้ยินกันแค่สองคน

“Your heart is racing.” เพราะอยู่ใกล้กันมากทำให้วินัสรับรู้
ถึงอัตราการเต้นของหัวใจที่เต้นแรงผิดปกติของอัลฟ่าตัวสูงซึ่งมัน
ไม่ต่างจากเขาเลยแม้แต่นิด

อยู่ใกล้นับเก้าที่ไรใจมันเต้นแรงจนน่าโมโหเลยละ

นับเก้าจ้องริมฝีปากสีหวานที่ขยับพุดไม่วางตา กลิ่นฟีโรโมน
หอมฟุ้งทำให้หัวสมองของเขาอื้ออึงและไม่เป็นตัวของตัวเอง แม้ว่า
ใบหน้าจะนิ่งเรียบทว่าหัวใจกลับสั่นไหวอย่างบ้าคลั่งเหมือนที่วินัส
ว่าจันนี้กดหงิดอยู่เนื่องๆ

ในขณะที่คนทั้งคู่กำลังยืนจ้องหน้ากันอยู่นั้น พวกเขาไม่รู้เลยว่า
มีใครจ้องมองอยู่ไกลออกไปตรงทางเดินที่เชื่อมกับบันได นักรบ
กับน้ำไนล์ซึ่งกำลังจะลงไปข้างล่างยืนมองพี่ชายกับเพื่อนใหม่ของ
พวกเขายืนคุยกันในท่าทางที่เหมือนกับคนรักกันด้วยสายตามีนง

“สองคนนั้นเขาไปสนิทกันตั้งแต่ตอนไหน” นักรบกระซิบถาม

แฝดน้องเสียงเบาอย่างขึงใจพลางขมวดคิ้วมองตรงไปยังพี่ชายตัวโตไม่หยุด

“ไม่รู้สิ” น้ำไนล์ตอบแฝดพี่เสียงนิ่งขณะที่ส่องประมวลผลอะไรบางอย่าง ก่อนจะกระตุกยิ้มออกมา

“แค่สามวันสนิทกันขนาดนั้นเลยหรอวะ” ขนาดที่ว่าเย็นจนร่างแทบจะหลอมรวมเข้าหากันนะ ได้ยังไงกัน...แค่สามวันเองนะ

“บอกแล้วว่าอย่าหับคาบสุขศึกษา” น้ำไนล์ว่าเสียงนิ่ง กลอกตาอย่างอ่อนใจใส่พี่ชายแท้ๆ ก่อนจะเดินนำหน้าออกมา ส่วนนักรบก็ได้แต่ขมวดคิ้วเข้าหากันแน่นอย่างไม่เข้าใจว่าการเรียนสุขศึกษามันเกี่ยวอะไรกับการที่นับเก่าและวินัสสนิทกันไว งง...งงไปหมด

“นับ...นับเก่า!” เสียงหวานเพิ่มระดับขึ้นเพื่อเรียกคนที่อยู่ตรงหน้าที่กำลังเหม่อลอยไปไหนก็ 모르 ทั้ง ๆ ที่ยืนอยู่ใกล้กันขนาดนี้ แต่อัลฟาตัวใหญ่ก็ยังเหม่อลอยได้

เป็นคนทีพิลึกดี...

“ว่าไง?” นับเก่าที่ได้สติกลับมาตอบรับพร้อมกับมองหน้าวินัสอย่างมีคำถามว่าเรียกกันทำไม

“ช่วยปล่อยมือเราได้ไหม มันชาไปหมดแล้ว” โอเมก้าตัวหอมบอกเมื่อรู้สึกว่ามีมือข้างที่ถูกจับอยู่ชาไปหมดจนจะลามไปถึงนิ้วอยู่แล้ว ส่วนคนที่เพิ่งจะรู้ว่าจับมือน้องไว้นานเกินไปก็เหมือนจะกระซอกสติตัวเองกลับคืนมาได้แบบแรงๆ จึงปล่อยปล่อยมือและดันคนตัวเล็กออกไปจากตัว จนวินัสที่ไม่ทันได้ตั้งตัวเซถอยหลังเล็กน้อย

โอเมก้าตัวขาวกะพริบตาดูมองนับเก่าที่จู่ๆ ก็เดินออกไปด้วยสายตางุนงงไม่เข้าใจในอาภักภักของอัลฟาตัวโตที่อยู่ๆ ก็ทำ

เหมือนหลุดหัดกันขึ้นมาเสียดื้อ ๆ ใบหน้านวลเนียนมีแต่
เครื่องหมายคำถามแปะอยู่เต็มไปหมดในตอนนี้อยู่
อะไรของเขาอะ...